

ISSN 0132-1307

საბჭოთა სელოვნება

1979

1

ლაშა თაბუკაშვილი

ღარაბებს

მიღვა

ბაზაფსულია

ღარაბ ორ მოქმედებად
და ათ სურათად

მოქმედი პირნი

კოკა მზიები — მუხუთე კერის სტუდენტი, ფილოლოგი
ნინიკო — მფორე კერის სტუდენტი, არქიტექტორი.

ელენე — კოკას ბებია

ბადრი

გელა — კოკას მეგობრები

კირილე

ლენა — კოკას მეზობლები,

დედა — სიზმრის პერსონაჟი.

მოქმედად პირველი

სურათი პირველი

(დილის მკრთალი შუქით განათებული ოთახი, მივიდა, რამდენიმე სკამი. ტახტი, ტახტზე ოკიოდ წლის ემარწილს ძინავს. ოთახში ტელეფონის ხმაური შემოდის.)

ტელეფონის ზარი. ბიჭი შეიმშუმუნება, ტელეფონის გულსგამაწერილებელი ზარი. ემარწილი ტახტზე წამოყდება და ცოტახანს უ-

ზაროდ უეუერებს გამძინავრებულ ტელეფონს. საფეთქლებს ისარესს, შემდგა დგება, კოვლობით მიდის და უერმილს იღებს).

კოკა. გისმენი ვის? ლეიზას? არა, შედელი, აქ არ ცხოვრობს მეგობარი, აბა საიდან უნდა ვიყოდე, სად ცხოვრობს ლეიზა! არაფერს (ციღებს უერმილს. ნატენ ვებს გაქნეეს, ტიკილიო სტერება სახე. შემდეგ კოვლობით გადის, ისმის შხაისის ხმა.)

ტელეფონის ზარი. პირასხოცუმოხვეული კოკა ოთახში შემოკწწწილდება და უერმილს იღებს).

კოკა. ღიბ... ლეიზა აქ არ ცხოვრობს და ლოთიანად, დააზუხტ რა მისი ტელეფონი.. რა შუაშია სოფელი? შორიდან ჩამოხვედი? მოსავალი როგორია? აგაშენა ღმერომა!

(ციღებს უერმილს, ტახტზე ჩამოყდება და სიგარეტს უციღებს. ევლავ ტელეფონის ზარი.)

კოკა (მოშლილი) გისმენი! შენა ხარ, ბადრი? კინადამ გიუტობხე... ამილო ვილცამ დილიდან ვერ მოვედი, გულას ვეზმარბიდი, რემინტი წამოიწყო. შენ რა, არ იცილი, პო, ორი დღეა... ფეხი ვიღრბე... კიბიდან ჩამოვევარი. კარგი, ხვალ! აუცილებლად შევთანხმდით!

(ციღებს უერმილს და ჩაქვას იწეებს, შემოდის ქალბატონი ელენე, კოკას ბებია, მზიები, ლამაზი ქალი)

ელენე. (შუბლზე კოკისის შეიღწევის) გტკივა კიდევ?

კოკა. არა.

ელენე. გასიებული რომ გაქვს?

კოკა. არაუშავს, დაცხრება მალე.

ელენე. კოკა, მართალი მოიხარო, ხომ არ ირბუბე?

კოკა. დაწუნარდიო, ქალბატონო ელენე, თქვენი შეიღწევილ უკვე გამოვიდა მაგ ასაკიდან.

ელენე. საშინელი წვიმა გარეთ.

კოკა. პო, წვიბს.

ელენე. საფენს გამოგიცვლი!

კოკა. ბებია, არაფერია სერიოზული.

ელენე (ამოიოხრებს) კარგი.

(საწეიზარს იცეამს და ქოლგას გაშლის.)

კოკა. სად მიღიხარ ასეთ წვიმაში?

ელენე. საწილბები უნდა დავუნთო შენს შშობლებს.

კოკა. დადლოდე, გადაილოს ჭერ.

ელენე. არაუშავს, ქოლგა დამოცავს.

კოკა. პო, მართლა, რა უნდა მეუტყვა. გუშინ ისევ მტკრავი ლენა ამოვარდა. წყალი ჩახვლიათ.

ელენე. (შეწუხებული) ალბათ მოშუებული დამარჩა.

კოკა. მალე მოხველ?

ელენე. შევეცდები. ხომ არ დამაბარებ რამეს?

კოკა. კუთხეში რომ კოისკია, იქ მიდი, რაფეკა ქეია გამოიღვინს და უთხარი კოკასთვის „კოლბეთი“ მომეცი-თქო!

ელენე. კარგი. საუზმე არ გაკაციო.

(გადის. კოკა მაგნიტოფონის ჩართვის, ზარის ხმა კარზე. კოკა კარს აღებს.)

კოკა. (ცოტა არ იყოს გაკვირვებული) მობრჩანდიო! (შემოდის გრძელღმინი, ლამაზი გოგონა ჩინით ხელში.)

ნინიკო. გამარჩობათ!

კოკა. გამარჩობათ!

ნინიკო. ქალბატონი ელენე სახლშია?

კოკა. არა, ეს წუთია გავიდა.

ნინიკო. ამ დროისთვის დამიბარა...

კოკა. დადლოდე.

ნინიკო (საათზე დიხედავს) არა... მერე მოვალ.

კოკა. არ წახვიდიო მალე მოვა.

ნინიკო. (ჩაფიქრება) დავიციდი ათ წუთს.

კოკა. რასაკვირველია, ასე ავიბებს, დაბრჩანდიო.

(საწეიზარს გახდის.)

ნინიკო, გამაღობო.
 კოკა, წვიმაში მოხვდით?
 ნინიკო, დიახ... ქოლგა არ წაშვრივდ და უცებ გავწიდა.
 კოკა, მო, თითქოს არ აპირებდა წვიმას...
 ნინიკო, ღიბი.
 კოკა, (დადის და ბროწეული და ორი ჩურჩხელა შემოაქვს)
 მიირთვიო.
 ნინიკო, გამაღობო, ნუ წუხვებიო!
 კოკა, რა შეწუხებია?
 ნინიკო, დარწმუნებული ხარ, რომ მაღე მოვა?
 კოკა, ახი პროცენტით, (პულხის შემდეგ) კოკა!
 ნინიკო, ბოღში.
 კოკა, მე კოკა მქვია!
 ნინიკო (გაიღიბებს) ნინიკო.
 კოკა, ძალიან სასიამოვნოა.
 (პულხა).
 კოკა, თქვენ სწავლობთ?
 ნინიკო, დიახ.
 კოკა, სად?
 ნინიკო, არქიტექტორულზე.
 კოკა, პირველ კურსზე თუ...
 ნინიკო, მეორე კურსზე ვარ.
 კოკა, იმედია, ფრიაღისანი ბრძანდებით.
 ნინიკო, არა, ორი ოთხანი მყავს.
 კოკა, ერთი პოლიტეკონომიაში, ხომ?
 ნინიკო, (გაკვირებული) დიახ, როგორ მიხვდით?
 კოკა, ტაბიური შემთხვევა, გაეიშა ხართ თუ სახმატვრი აკადემიაში?
 ნინიკო, აკადემიაში.
 კოკა, და იქვე ახლოს ცხოვრობთ, არა?
 ნინიკო, არა, ვაკეში ცხოვრობ.
 კოკა, ვაკეში ყველა ტელეფონი 22-ზე იწყება.
 ნინიკო, დიახ.
 კოკა, ალბათ თქვენც.
 ნინიკო, რასაკვირველია.
 კოკა, შემდეგ?
 ნინიკო, რა შემდეგ?
 კოკა, შემდეგ რა ციფრები მოყვება ოცდაორს?
 ნინიკო, (საათზე დაიხედავს) იცით, მე მგონი აღარ ღირს მეტი დცდა.
 კოკა, რატომ, ხომ გითხარით, ბებია წუთი წუთზე განრდება-მეოქო.
 ნინიკო, ვისი ბებია?
 კოკა, როგორ თუ ვისი, ჩემი.
 ნინიკო, (განკვირებული) ქალბატონი ელენე თქვენი ბე-
 ბიაა?
 კოკა, დიახ, რამ გაგაკვირვებ?
 ნინიკო, მე მითხრეს ორმოცს შიტანებული ქალიაო.
 კოკა, (იციის) ბებია სამოცდაათი წლისაა.
 ნინიკო, უცნაური ამბავია.
 კოკა, თქვენ წვიმიდან მოხვედით!
 ნინიკო, (გაკვირებული) რა გნებავთ ამათ თქვათ?
 კოკა, როცა ადამიანი წვიმიდან მოვა, ეს ყველთვის რაღა-
 ცას ნიშნავს.
 ნინიკო, რას?
 კოკა, არ ვიცი, მაგრამ რაღაცას ნიშნავს.
 ნინიკო, (დამტრუხებული) თქვენ სად სწავლობთ?
 კოკა, მე დახლოებით ბებიაჩემის პროფესიის გახლავართ.
 ნინიკო, (ცოტა არ იყოს დაბნეული) თქვენ რა, ეკრაათ?
 კოკა, რას ვფრები?
 ნინიკო, რა მკერავი ხართ?
 კოკა, ბატონო?

ნინიკო, თქვენ არა თქვით, ქალბატონი ელენეს პროფესიაო...
 კოკა, დიახ, მეც ფილოლოგი ვარ, ოღონდ ბებიაჩემი ენათმე-
 ცნიკია, ჩე კუახებს ქართულზე ვარ.
 ნინიკო, (განკვირებული) ენათმეცნიერი?
 (უეცრად სიცილი წასვდება, დიღხანს იციის).
 კოკა, (ცოტა არ იყოს ნაწყენი) რა ვთქვი სასაცილო?
 ნინიკო, (თვალბებს იმპრალბებს) არაფერი, გაუგებრობა მოხ-
 და.
 კოკა, მომთმინეთ, მომთმინეთ... თქვენ მკერავი ლენა
 გიღობდა?
 ნინიკო, (იციის) დიახ.
 კოკა, კი, მაგრამ კარზე ხომ ეწერა — მზეიძე.
 ნინიკო, მე მისი გვარი არ ვიცოდი...
 (ორივეს სიცილი აუტყდება და ეს თითქოს აახლოებს მათ).
 ნინიკო, (აჩნდება მის კოლმობას) ფეხზე რა დაგემართათ?
 კოკა, ვაგახუხლს მშინი დილა იყო, ბავშვები ნახსატართან
 თამაშობდნენ. უცერად ერთ-ერთმა ნანგრევების ქვეშ ნაღმი
 აღმოაჩინა, ჩერ კიდევ მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ დარჩნი-
 ლი, ამ დროს გამოჩნდი მე, ახალგაზრდა, ღამაში კომკავშირელი,
 ხელში იმის კონა მეტრად და ვაგახუხლს შეგხარობა, ჩემმა გამ-
 ქრახამა მჭერამ წამსვე შეამჩინა ნაღმი, ფიცხლად მივეპერ ბავშვს,
 ნაღმი შორს მოვისროლდე და... ბუკი კიბიდან ჩამოვვარდი!
 (ნინიკო იციისს და ტაშით ავიღოვებს კოკას).
 კოკა, ამასწინათ ჩემს ლექტორს ვესტუმრე, საგანი მქონდა
 ჩასაბოლოელი, კარი მიმა მუღუღდე გამოლო, შემაქო, რა სწრაფად
 მოხვედო, აივანზე გამოყვანა და მთელი საათიანგვარი ბუხრის შე-
 შა მახერბანა. ღურმე მისი ქმარი მისი შესიანბნება და იმას
 ელდა, ბოლოს ხუთმეთერთი რომ გამაშინებდა, მთვის ხუთიდე-
 რდე, ქალბატონო, თქვენი მეუღლის სტუდენტი ვარ-მეთქი!
 ნინიკო, (სიცილით) მერე რა ხტვა?
 კოკა, რა უნდა ეთქვა, უუ, ჩემი სიკვდილიო! ამ დროს ჩვე-
 ნი მრისხანე ლექტორიც მომარსანდა და სიტუციაში გარკვევის
 შემდეგ ისე დარჩენიანა, რამ ულანარკოდ ჩამითვანდა საგანი,
 ტყუილად ხომ არ ჩაივლიდა ეს განწირული სულსიკეთება!
 ნინიკო, გამოითეთ მაგნიტოფონი, გათავდა სიმღერა.
 კოკა, გნებავთ, ლოხა მინელი მოგასმენინოთ. „ნიუ-იორკ-
 ნიუ-იორკი“ ახალი მიუზიკლი გამოვიდა.
 ნინიკო, არა, გამაღობო, ინსტრუტში უნდა გავიქცე.
 კოკა, რა აუცილებლობას წარმოადგენს თქვენი მისხლა, ლექ-
 ტორებს ნანდხან უნდა მოანტროთ კიდევ თავი.
 ნინიკო, (იციის) არა, სამწუხაროდ...
 კოკა, რა გაეუზრება... (საწიგნოში აკმუნს გოგონას) მე კი ისე
 მინდოდა ცოტა ხანს კიდევ მესაზროა თქვენთან... თქვენ ხომ წვი-
 მიდან მოხვედით, ეს კი რაღაცას ნიშნავს!
 (მთელრუნულად მართკობებს ნინიკოს და ნახად კოცნის ტუ-
 ჩებში). გოგონებელი გოგონა ადვილზე გაშეშდება).
 აზრებო მითხარა! დამწავე ვარ, ვღალირემ! მე თვითონ არ
 ვიცი, როგორ მოხდა ეს! რატომღაც გადავწყვიტე, რომ წვიმი-
 დან მოსულ ადამიანს მოვეტრება და სულიერი სიბოო სჭირდება.
 შევდივ, მაგამ მე თვითონ გამოვუტან სკუთარი თავს განაჩენს!
 (ხელმეორედ კოცნის გოგონას, ახლა ოღოო ხანგრძლივად).
 ნინიკო სახეზე აიფარებს ხელბებს და შეტორტმანდება).
 კოკა, არ გრცხენიათ, რა გატრებოთ? აი, ახლა ცხვირი და-
 გიწითლებდათ და აღარ იქნებოთ ისეთი ღამაში! შემომხედეთ, რა-
 ტომ მე არ გტრია: მიუხედავად იმისა, რომ მკლავი ამომტრია-
 ლეთ და ძალით მაკოცეთ, რისი საბაბიც მე თქვენთვის არ მომი-
 ცია!
 ნინიკო, (გაოგნებული მისი თიხვლობით) მე გაკოცეთ?
 კოკა, დიახ, მკლავი ამომტრიალეთ და მაკოცეთ! ყველა-
 ვისი ვეტივი მკერავ ლენს!

... (წინიყო ჩანათს დაავლებს ხელს და გარბის, კოკა კოკლებით მისდევს მას). მომიცადეთ, გავაცალებთ!
(შეღებება).
სად გდით, ჩემო წინუცა, ნატკენი ფეხით!
(ხელს ჩაიჭყნებს, ტელეფონის ხარბი).
კოკა. გიხმენთ! ლუიზა აბაზანას იღებს, გენაცვალე!

სურათი მეორე

(ფანსიკენაზე მჭერავი ლენა ზომას უღებს წინიყოს. ეამიყამ შე-
მობოლიანდება ხოლმე ლენას ქმარი კირილე, ორმოცდაათის მი-
ტანებული მსუქანი ვატი, უღვაშის პრებით ათავალერებს გოგონას
და კვავად ვაღის).

ლენა. ეცებ ასე, გენაცვალე... მართალი გიბოზა, ისე ვიღუ-
ბი ხოლმე, რომ უარს გეტყობდი ავტოიღებლად, მაგრამ ვიოლას გა-
მოგზავნილი რავა გვიცხტურბო კემ?
წინიკო. დიდი მადლობა!

ლენა. რისი მადლობა, გენაცვალე... ანგელოზივით გოგო ხარ.
შენზე უფოეთეს ვის შევუტყავ?
(საიდანღაც ვაისის რიტმული მუსიკის ხმა).

ა. ბატონო, ისეგ ჩართო იმ გაღარეულმა!
წინიკო. ვინ?
ლენა. მეზობლის ბიჭმა. სულ გატყურებე ჰყავს, სულ ბრავა-
ბრუგი და აღაქოთია... ხულოგინა, შუოთისთავი... ისე კეთილი გუ-
ლის ბიჭია, საწყალი.

წინიკო. რატომ საწყალი?
ლენა. ობოლია, შვილო, დედამისი მაგის შმოზიარობას გა-
დაუვა, შენ რამდენი წლისა ხარ?
წინიკო. თვარბატის.

ლენა. ჰო, ზუსტად შენგელა იყო ცხოვნებული. შენ ჭვარი
გწერია. მამა კორბის გზაზე დედალუმა ოთხი წლის შემდეგ და ასე-
ამოწყდა ოჯახი ბებიაშ გაზარდა.

წინიკო. თქვენ კოკაზე ბრძანებთ?
ლენა. რავა, იცნობ თუ?
წინიკო. შორიდან.

ლენა. კირილე, ნუ დაბოლიალომ აქ, ხელს მიშლი.
კირილე. გაზეთებს ვეძებ.
ლენა. შენს ოთახშია.

(ხარის ხმა კარზე. კირილე კარს აღებს. შემოდის კოკასთან ერ-
თად).

კოკა. გამარჯობათ თქვენი. აბა, მარჩენეთ სად ჩამოვიდა წყალი?

კირილე. (აქეთ-იქით დაატარებს) ადერ ა, აქაც, აქაც...
კოკა. (ზურგზე ხელდაწყობილი ყურადღებით ათვალერებებს ჰერს) მდა... ბლომად ჩამოსულა...

ლენა. აბა, რა გეგონა, ვტყურო თუ?
კოკა. ტყუილს ვინ გავადრებთ, ქალბატონო ლენა, ხვალეც მოვიყვან მდებავს. (ითიქოს ახლავა შეამჩნიო, გამშრალ წინიყოს მიუტრიალდება).

წინიკო, სიდან საღაო? მთელი სამი დღეა არ მინახიხარ, სად დი-
კარგე? აქადემაშიშ ვიყავი...

წინიკო. (უხერხულად აწრიალდება) მე... მე...
ლენა. როდის მოვიყვან მდებავს?
კოკა. ხვალ ან ზეგ.

ლენა. იქნებ მარჯე იყოს?
კოკა. როგორც იტყვიო. თუ არა და, თვითონ შევღებავ, ოღონდ გარ უნდა გამოზრებს კარგად.

ლენა. (გავაასდა) ჰო, მთლად დეგაღუბანებ ჰერს, მაგ ჰკუა-
ზე ვარ სწორად.

კირილე. მაგ ჰერს რა გამოაზობრბს?
კოკა. აბა რა ვქნათ, იყოს ასე?
ლენა. მე შენ გიჩვენებ, იყოს ასე!

კოკა. წინიკო, არ გავიკირდეს, ჩვენს კეთილგზობლობაში შეხუმრებულიშ ვართ ერთმანეთს.

წინიკო. (ძლივს ივავებს სიცილს) ქალბატონო ლენა, კარგად ბრძანდებოდეთ... ესე იგი, გამოგვიღეთ ამ დღეებში.

ლენა. აქობებს ტელეფონის ნომერი დამიტოვო, შემოვიკავებო
გო, შე თვითონ დავირეკავ.

წინიკო. კი, ბატონო... ოცდაორი... (შეებება და ყურებდაექ-
ვეტილე კოკას შეხედავს) ქალბლად და ფანჯარი მომციოთ, ჩავი-
წერო.

კოკა. (სწრაფად იღებს ბლოკნოტიდან ფურცელს და ვალამ მომობარგვებს). მე ჩავიწერ, წინიკო, საღაღც დავკარგე შენი ტელე-
ფონი.

წინიკო. (არ პასუხობს) ინებეთ! (ლენას აწვდის ქალბლდნ ნავლექს).

კოკა. არაუშავს, მაინც საქმეები მაქვს აქადემაში, კირილე ბატონო!

კირილე. რა თქვი?
კოკა. სამბატრო აქადემაში ვარ მისასვლელი-მეთიკი.

კირილე. მერე ჩემთან რა გინდა?
კოკა. არაფერი, იქ ვიშვიო მდებავს.

წინიკო. ნახვამდის.
კოკა. ნახვამდის, ქალბატონო ლენა, არ ინერვიულოთ. მე გა-
ვაცილებ წინიკოს.

წინიკო. არ მინდა.
კოკა. ნახვამდის, ბატონო კირილე!

(ხელკავს გაუყრის დაბნულ გოგონას და მასთან ერთად გა-
ღის).
კირილე. (შურით) უუუერე ახლა ამას?! ამ შემოღღგამომ ხომ წაიღო ტვინი, წვიმს და წვიმს გაუთავებლად.

სურათი მესამე

(კოკას ოთახი. მაგიდას ოთხნი უსხედან. კოკა, წინიკო, ბადრი და გელა. კოკას ხელში გიტარა უჭირავს).

კოკა. (მღერის)

ყველა სწულდებაზე სიყვარული მწელია...

(კოკა გიტარას ვაღმობარუნებს და დლოლით აბზავუნებს. გელა წმობსტება და წინიკოს ვაწრელებს საცეკვოდ. წინიკოც მოხუნენ-
ლად ატრულება ადგილზე. მშვენივრად ცეკვავს, გელას ახლა ბადრი შენეაცვლება. ცეკვა მოაგრდება და ყველა მაგიდას უბრუნდება წინიკოს ცნობა მწელია. ის ბავშვურ, აღტაცებულ შერბას არ ამო-
რებს კოკას).

ბადრი. წინიკო, შენ გავიბარჯოს, ორი თვეა რაც კოკამ შე-
ნი თავი გავაცნო და დასავით შეგავიყვარდი მე და გელას. ბედ-
ნიერ ცხოვრებას გისურვებ!

წინიკო. მადლობო, ბადრი!

გელა. და დააყოლ მადლობოთ, გელა! იმიტომ, რომ მთელი სულითა და გულით ესვამ შენს საღღღგტიქლოს. ხანდახან ბადრიც იტყვის ხოლმე ჰკვიანურ სიტყვას!

კოკა. გავიბარჯოს მართლაც ორი თვე გავიდა.
გელა. (ფანჯარასთან მიღის) აუ, რამხელა თოვლი დაღო.

ბადრი. ვერ ვიტან ზამთარს. ერთი სურვილი მაქვს დათვივით ჩავიღო თათი პირში და შექნად და შექნოს.

კოკა. იმღერე რა, წინიკო!
წინიკო. რა ვიმღერო?

კოკა. იხოლას სიმღერა, რომელიმე!

(წინიკო მღერის, კოკა გიტარის აკომპანემენტს უტეუებს). ოთახში შემოსული გულენე სიმღერის შემდეგ წინიკოსთან მიღის და მუბოხელ კოცნის გოგონას).

ბადრი. დაბარბანდით, ელენე ბებია!
ელენე. არა, არა, არ შევიშლით ხელს, მე ჩვენი მშვენიერი

ნინიოს მოსამხნად შემოვიდი (წასვლას აპირებს, მაგრამ კოკა ხელში აიტაცებს, სკამთან მივყავ და ფრთხილად დასვამს ზედ).

ელენე. (სიცილით) გადარულდი!
კოკა. ბატონო, გაუმარჯოს ჩვენს სათაყვანებელ ქალბატონ ელენეს!

(ბიჭები ფეხზე წამოიჭებიან).
ელენე. კოკა, აღარ დალოი!
ბადრი (ხელზე ემთხვევა ელენეს) ჩანრთოლობას და სული-

ერ სიმშვიდეს გისურვებ, ელენე ბებია, და თქვენი არანორმალური შვილობილის ნორმალური შვილების გავრდას!

ელენე. (ხელეხს ვასავსევებს) რას ამბობ, ბადრი?
ბადრი. პროტესტს არ ვებუღებო!

(ბიჭები ფილას დაცილან, ელენე გაიღს).
კოკა. (თვალეხს მოკუტავს) გინდა მგრინავი თევზი გაჩენინო? (ხელს სტაცებს ერთ-ერთ თევზს და ბეგას ვაღაუბლებს, ბელაძის მოასწრებს დაქვას).

გელა. შე კაცო, ერთად არ ვსვამთ, რამ დაგაბორო ასე სწრაფად?
კოკა. სიყვარულმა, ბატონო ოფიცერბო, სიყვარულმა!

ბადრი. მშრანავ თევზებზე ვაახსენდა, გვიო მიბტაცებდა, კუს ტახზე წამოიყვებ, ყოველ ღამე სამ საათზე მკაფიოდ მორანსო.

გელა. მთელი ქალაქი ერთმანეთს უმტაცებებს, დავინახეო.
ნინიო. ძალიანაც კარგი, არ სჭობია ადამიანებმა ისევ დაიწყო ცაში ყურება?!

ბადრი. ისე რა იცი, იქნებ ის თევზებში კვი გულის ბიჭები სხედან.

გელა. ქართველები თუ უცვარო?
კოკა. კი, განსაკუთრებით ზემოიწერლებზე გივდებიან თურმე.

(ტელეფონის ზარი).
ბადრი. ვისმენო.. ლუიზა? (კოკას შეხედავს).
კოკა. მომკლა მაგ კაციის საცადაობაში!

გელა. (ქიქის იღებს ხელში) გაუმარჯოს ჩვენს წასულ მეგობრებს. ვაუფუხავთო გია აბაშიძეს ერთი სადღეგრძელო...

ბადრი. თქვენ შეცდით!
(იღებს ყურბილს).

კოკა. (ჩაფიქრებული) ფოტო ვნახე ძველი, სკოლის დამთავრების შემდეგაა ვადაღებულო... კიროვის პარკში ვდავართ ათიოდე ბიჭი, მაგარი ქარია და თმები გაწიწლილი გვაქვს ქარში... უყვალ ბედნიერად იცინის, მხოლოდ გია და ალიყო იმიტომან ოდნავ მორცხვად და ნაღღობანად...

ბადრი. შე კი ნელ-ნელა მავიწყდება მათი სახეები. სასოვრად გამოფერქობალდა მათი სიცილი, სიმღერა...

გელა. კარგი, გვეყოფა... დალოიო! (სვამენ).
ელენე. (შემოღოს) კარტოფილი ხუთ წუთში შეიწეება...
ბადრი. აღარაფერი გვიინდა, სჭობია ჩვენთან ერთად დაბრძანდეთ.

ელენე. ცოტა ხანში...
(ნინიო დგება და ცარიელი ბოთლები გააქვს. ტელეფონის ზარი).

კოკა. ვისმენთ... დაბ, აქ არის, ნელი დიდა... ვსადილობთ: დაუფასო? არა? კარგიო... ნახვამდის, დიდ-მუნი იყო, ბადრი, არ დაავიანოსო.

ბადრი. მომკლა ამ შემოწმებებმა... ხანი წლის ვგონივარ კიდევ.

კოკა. დაფასებ, ძამიყო, დაფასებ! ისე კი მართლაც უცნაური ხალხია დედები... შე და ბოჩის ჩხუბი მოგვივიდა გლდანელუბთან, პოდა, ვაგვკვიანებს და მოლოცვაში მიგვბრძანებს... ზუსტად ერთ საათში დედამისი მოვიდა და მაიორს ტუნებდა, ჩემი ბავშვი დააკვებს და ნახვა მიინალი ვამობაბუნდულს ჩვენი ბოჩია ნაორიგეო... მაიორმა ეს ორმეტრიანი მუტრუკი რომ დიანახა, დაიკვნება, ეგაა, ქალბატონო, თქვენი ბავშვიო? გაუშვით, გაუშვით, აქ მაინც ვერ დაეატებო მაგხელა სპილოსო.

გელა. მერე, გაუშვეს?
კოკა. (სიცილით) უშვებდნენ, მაგრამ ბოჩიამ ქვა ააგდო, ელენე თავი შეუშვია, სანამ კოკასაც არ გაუშვებო, ფეხს არ აძგინებდა ვლი აქედან! ამ განცხადებებზე მაიორს ლურჯი ფერი დაეღო, შეაგდეთ ეს ახმახი უკან და ათ წუთში ოქმი გაუფორმეთო. მერე დედამისი მიუტრიალდა და ეუბნება, ხომ ზედავ, ქალბატონო, რა ტუტებში მთავარი ვაჟავ, ძალით მავსუქებინებს თავსო. ტუტებში კი არა, რანდია, დედა ენაცვალოს, მეგობარი არ მიატოვა გასპირ-შიო... აქ კი იმბუღლა მაიორმა, დანის და იარაღის არ მემონია, ისე როგორც დედებისო, გაუშვით ორივე. ნეავთო უოფაც ვატერო! ასე, რომ, დაფასებ, ძამიგეო... (დაქვდიანდება).

ბადრი. რა კარგია, როცა მილიციის მაიორს იუმორის გრძობა გაინდა.
კოკა. ჩვენს მეგობრებსა გაუმარჯოს, ღმერთმა დიდხანს ვგოცხოლოს შეგნების თაბი მაშინ წავადლოს წერალო, როცა ერთმანეთს აღარ გვემასოსებება ღრმა სულეროვის ვაშო.
(სვამენ. შემოდის ნინიო და ტავა შემოაქვს).
კოკა. საღ დავეკვარებო ქაღენი, ბებია საღ არის?
ნინიო. ახლავე მოვა (სათხე დაიხედავს), ვაშმე, უნდა გავიქე!

კოკა. რა გეჩქარება?
ბადრი. დარჩი, ნინიო, უშენოდ ჩვენს სუფრას ფასი არა აქვს.

ნინიო. ხაშფუხაროდ, უნდა გავიქე!
კოკა. ტაქსიო ჩავხვამ და მოვად.

კოკა. ნინიო ვაკელია, არისტოკრატების უბნიდან.
ბადრი. მართალია, ვაკეში ვყავ ამოხვითაო?

(იღინან, ნინიო ეშვიდებება ბიჭებს და ელენეს, იცვამს და კოსასთან ერთად გამოდის ავანსცენაზე).

ნინიო. კოკა, ადი, გავივდებიო
კოკა. არაუშავს.

(მანქანების მოძრაობის ხმები. კოკა ხელს უწევს, მაგრამ არავინ ამერებს. დანაჩენი დიალოგი ამ ფესტიკულაციის ფონზე მიმდინარეობს. კოკა თან ნინიოს ესაუბრება, თან მანქანის გაჩერებას ცდილობს).

კოკა. ნინიო, ერთი რამე უნდა გიბოხრა... ხვალ ბებია მთელი დღე არ იქნება ხახლში... თი არ გაჩერდა მო, რას ვამბობ-დი? მოყლდე, მარტო ვიქნებ... მოხვალ?

ნინიო. (თავს მაქინდრავს) არ ვიცი.
კოკა. რას ნიშნავს არ ვიცი... ნინიო, ვაივ, რომ პლატონური სიყვარულის კაცი არა ვარ... შე შენ შეყვარბარი!

(უეცრად ორ თითს პირში ჩაიდებს და უსტეტნს) არა გაჩერდა ოხებმა აღარავინ უნდა ჩემი მანეთიანი?
ნინიო. კოკა, ადი ხახლში, ძალიან ნახვანი ხარ!

კოკა. ნინიო, აუცილებლად უნდა მოხვიდო ხვალ, მე გიბოხე, აღარ შემიძლია ასე! ორი თვეა სული ამოხვადლი!

ნინიო. კოკა, ვაშაგულო!

კოკა. რა დაგეგმარაო? ვანა დარეკი შენგელა იყო, ომებს რომ იგება, შენ კი ელემენტარული, ბუნებრივი რადაიცის გემონია?!

(ხელს აქნევს. ბორბლებს ბრინჯის ხმა. უხილავი მანქანის კენ წავლენ).

ნინიო. კიდე ერთხელ მიიხარო!
კოკა. რა?

ნინიო. კი. რომ გიყვარბარი
კოკა. მიყვარბარი მიყვარბარი
ნინიო. კი. მოვალ.

(კოკა ხელს მოხვევს. კონცნის და მანქანისკენ მივყავს, ცოტა ხანში ბრუნდება).

ბადრი. ვაკელიო?
კოკა. პაი!

გელა. არ გაიყენ ასე?
კოკა. არა!

(კოკა ხანს უშინოდ სევმს ბოლოს ოთახში. ამხანაგები გავიჭრებთი შესტერბან).
ბადრი. ახალგაზრდავ, იქნებ მოვაკეციოთ ყურადღება?!
კოკა. (ვამურკვევა) რა თქვე?
გელა. არაფერი, ნუ გამოშტერდებიო!

კოკა მაგიდსთან მივა, მოზრდილ თასს ვავესებს ღვინით).

ბ ა რ ი. სულ ვადარია ეს ცაცი!

გ ე ლ ა. სწრაფად ვინდა გაგავიხსენებო?

კ ო კ ა. (ღიანა ქანაბს ადგილზე) მე მინდა იმ მშვენიერებას გა-

უმარჯოს, როცა უველაფერი იცდის ფერსა და სურნელს...

გ ე ლ ა. როცა დაღბონიყ ხდები...

კ ო კ ა. დიახ, სწორი ბრძანებები, ეწაწვილი! და როცა რა-

ღაც უზარმაზარი, ნათელი და ღმობიერი შემოდის სულში...

გ ე ლ ა. დაუსტავინა ნიკოლოში!

ბ ა რ ი. არა, სიყვარულს სადღერგბრძელს სვამს.

კ ო კ ა. ბიჭებო, თქვენ რომ იცოდეთ... ემ!

(მოიყუდებს და სულმოუთქმელად დღის თასს).

ბ ა რ ი. შეუვარებულა ღმობი!

გ ე ლ ა. ვინ არის ის ბედნიერი ქალწული?

(კოკა პასუხის მაგიერ მაგნიტოფონს ჩართავს, ნახად მოხვეცს

მკლავებს უხილავ გოგონას და ნელა დაწყებს ტრიალს ოთახში.

ბიჭები ღმობით გადახედვენ ერთმანეთს, საშხარეულიან გამო-

სულ ეღუნეს ტუჩზე თითის დადებით ანიმებენ არ შეაწყვეტიბო-

თო და ჩუმად მიუბახუნებენ ერთმანეთს კიკებს. ეღვნე გადის).

ბ ა რ ი. მამ, გაუმარჯოს ნიკოლოს!

გ ე ლ ა. გაუმარჯოს, ბრწყინვალად გოგო!

კ ო კ ა. არა, არა, ძალიან კარგი გოგოა, დიდ პატავს ვსცემ, გარ-

კვეული სიმაჰაიაცა მაქვს, მაგრამ ეს არ არის ის, რასაც მე ვამ-

ბობ! მე მინდა იმ იდუმალი ფანჯომის, იმ შორეული იდეალის სა-

დაღერგბრძელი დაჯიო, იმ გოგონასი, რომელსაც მართლა შევიყვარ-

ებ... მე პიროვნებას ვეძებ, ჩემო გელა, პიროვნებას!

ბ ა რ ი. შენ ტვინი გაქვს ანდერგული, ძაბიყო, და აქვე გაფრ-

თიხლებო, მეც და გელაც. მაგ გოგოს მოუარე და არ აწყენინო,

ბავშვს გულწრფელად უყვარხარ!

კ ო კ ა. არ გვიხში ჩემი, მეც ხომ მშვენივრად ვეყვარობი? მეც

ჩემებურად მიყვარს!

გ ე ლ ა. მე კი არ მიყვარს, როცა თვითმგაყოფილი იდიოტის

შთაბედილებას სტოვებ.

კ ო კ ა. (სახე ანთება) გელა, წინათ მაგ სიტყვების გამო მეგობ-

რებიც კი დღემდე იწყებდნენ ერთმანეთს.

გ ე ლ ა. რომელი ღერმონიოცა მნახე, კავალერგარლო მხეიბი?

ბ ა რ ი. მორითი ბაზარს, ეღვნე ბებებს არ გაგაღონიო!

კ ო კ ა. (მოგარლი ადგილზე ქანაბს, უეცრად მკლავებს ვამ-

ლის და...)

როგორც ხმალი, ძმებო, ტამერდნისა,
სიყვარული ისე დამკახები!
მე მიგბირი დამეს ზამბახებიანს
და სიყვარულს ათაბაგის ქალისას.

ბ ა რ ი. (შემაბრავედ) ტრამალ და ტრამალ გამოგედვენ...

კ ო კ ა. (თვალდასუტლი)

ტრამალ და ტრამალ გამოგედვენ,
შემოვამტვერე გზები ტალი,
მსხეთას ვუბტვირე საეკატურები,
ვღვეფ ტამრები კელატრინი!
მაგრამ თვითონაც ვადღვერენა,
დაბადებულა ვინც კი ეივჩაღად...

გ ე ლ ა. დავიღებო!

კ ო კ ა. (ანდერგული თვალებით მიანერდება) შენ რა, მთვრა-

ლი გავინიარა?!

გ ე ლ ა. ნუ მიყურებ ასეთი მომავკენიებელი ირონიით. გაიარე

აბა სწორი ხაზზე!

კ ო კ ა. კი პატრონი!

(მკლავებს გამოსს და ძალიან ცდილობს სწორად გაიაროს, მაგ-

რამ დღინო აქეთ-ოქით აქანავეებს. ბიჭები სიცილით იგდებენია,

ეღვნენ წაწვენი ღმობით მისწერებია მთვრალ შვილოშვილს. ბო-

ლის კოკასაც ვეიციანა, ხელს ჩაიჭყვებს. წაბარბადებია, ტატზე

დაეცემა და მიხერხებულად ეწყობა ზედ).

კ ო კ ა. თქვენ გაგარბილეთ, მე იროიდ წუთს წავთვლემ და

შემოგბირებლები.

(მაშინვე ძინებებს).

ბ ა რ ი. მოდი ვაგადაღონი!

(მაშინვე მისი კოკასთან და ფრთხილად იწყებენ მის გახალს).

გ ე ლ ა. (ფიქსკმულს გააბრბობს) პირველად ვხედავ კოკას ასეთ

მოვარულს.

ბ ა რ ი. (ღმობით) სიყვარულმა დაცადა.

(შარვალს გააბრბობენ)

კ ო კ ა. (უეცრად ტრუსების ამარა წამოვარდება)

მიყვარდა მაშინ, მათობდა მაშინ
მშვიდი დღების თეთრი ბრბლება,
მინდგობის ფოლღები შენს დაშვლელ თმაში
და თმების ქართ გაშკროლებია.
მომწყურდი ახლა, ისე მომწყურდი
ეთი უბინაოს ყოფნა ბინაში...
თეთრი ტუტების მიმყვება გუნდი.

(პაუზა) მერე ადარ მახსოვს... (წამოწყება და საბანს ვადიხებ-

რავს).

ბ ა რ ი. დაძინე, მიქნურო, დაძინე!

გ ე ლ ა. ნახავდის, ეღვნე ბებია, დიდი მადლობა!

ე ლ ე ნ. კარგად იყავით, ბიჭებო,

(მუბლზე კიკისს ორიეც).

კ ო კ ა. (ცლავ წამოვარდება)

დეღოფალი ღურჭი რაში
მიქრის საშვო ჭკარი
და ბილით ღურჭ კვიშაში
მაქვს მძაფრი ქარი!
მიქრის დაღლა-დაღვრლი:
ღვიინ, დოყენ, დღვლე...
თოვლი, ფფჟი და ძპრლი,
ვარდღვრთერი თოვლი.

(ბიჭები ხარხარით ეცემიან და ლოკისს მივაჭყავენ).

იდიოტებო! ვაგოგედ!

(ბიჭები ხელს უშვებენ. კოკა წამოედება და სწრაფად ჩაიციკამს)

ბ ა რ ი. რას შერებო?

კ ო კ ა. რა და, გრმედლება ქეიფი ქალბატონო ეღვნე. განვაბ-

ლოთ სუფრას!

(გიტარას იღებს ხელში და მერტის).

ველა სნეულღებზე სიყვარული ძნელია...

გ ე ლ ა. (ამბობრბებს) დავიღებო! ეს ახლა დილაზე ადარ გა-

გაშვების!

(ყუეებთან მის სიდღვრას).

სურათი მეოთხე

(კოკა საწურ მაგიდასთან ზის, სქელტანინი წიგნებით ვარწმომარ-

ტუტული, შემოდის ეღვნე, ჩაის და ბუტერბროდს დაღებს მის

მაგიდაზე და ფეხაკეფით გადის).

კ ო კ ა. (ფურცელს იღებს ხელში და კითხულობს).

ველაზე ტრაგიკულ მომენტში ისინი ვაგოლან დრმა ზნეობ-

რეივი კრისონს მჯანს, ერთგვარ კთარზონს და ახალი, მანამდე

უცნობი მორალით გამღიდრებულად ადარ უბრუნდებთან ადრნდელ

შინანანად უშვოთუფელ ცხოვრებას... ისინი წამიერი პროტესტანტები

კი არ აჩიან, არამედ ზნეობრივად ახლადშობილი...

(ტელეფონის ზარი)

გისმენო... ლეზა ორი თვით წავიდა მოსკოვში (შეეცობება)

არა, გუხმრე შე კაცო, ნუ ჩავივარდა ხმა... მო, ისეც ჩემთან მოხე-

დო... რას იზამ, არ იცი ჩვენი ტელეფონების ამბავი? აბა მე რა

ვიშველო, ძამია კარგად! (იღებს ყურბრებს. ცლავ ტელეფონის

ზარი). გისმენო... მო, გელა, რას შუები, მორჩი რბინებუ? მოგო-

ლოცავ! გეიყვარა და ეგ არის... რამდენს? ოც კაცამდე? შერე და

სად ატევ ამდენ ხალხს? (იციის) მე ვის ჩამიგენ მუხლებში? ახა
ლა? აჰ, ის შენი ფაშაა მეზობელი? დიდი მადლობა, მაგრამ მე
აღმოსავლური გემუნების კაც არ ვახლავარ დილობზე ვემუშაობ,
ვაჯ-ფაშაველს „ააღუდა ქეთელაური“. ლიტერატურა? გრაგოლ კაც-
ნამე, აკაცი გაწერლია, თამარ ჩხენკელი, ბენაშვილი, ზადდელი,
კიტა ახაშიძე, კალადარიშვილი... ასე რომ, მაგარი გაქედელი
ვარ კარგი, შევთანხმდით! (ცილებს ყურმილს. ზარის ხმა კარზე).

ბები, გააღე რა!
(ელენე კარს აუღებს და შემოდის ნინიოსთან ერთად)
ელენე. ჩვენი მშვენიერი ნინიო მოვიდა.. სად დავეყარებ,
მთელი თვეა აღარ მინახხარ!

ნინიო. სესხები მქონდა,
ელენე. ხომ უფლავებ რიგზეა?
ნინიო. დიახ!
ელენე. ეჭვიც არ მებარებოდა!

კოკა. მობრძანდით ექ, ქალბატონო ხუთოსანო!
(ელენე გადის. კოკა ომზე მოეფერება გოგონას და სავარძე-
ლში ჩასვამს),

კოკა. ძალიან მომწონარტი!
ნინიო. მეს!
კოკა. შესიზრებოდი ხოლმე..
ნინიო. მეს!

კოკა. რა „მეს“, „მეს“ აჯიქუდა, მომიყვი შენი ამბები. რა
არის ახალი შენს ცხოვრებაში.

ნინიო. (ჩაფიქრდება) მოგიყვები
კოკა. (შეაგვილიანებს) ახა, მე,
ნინიო. რას მეთვადინებ?
კოკა. დილობს ვაკეთებ
ნინიო. გაცდენ!

კოკა. არაფერსაც არ მაცდენ, პირიქით... მონატრებულზე მი-
პირდა კიდევ ჩაჯობა... (ფერება) სულ შენი საზე მედგა თვალ-
წან.

(შემოდის ელენე, ტახტს მიაღებებს და გადის).
კოკა. (ჩურჩქლით) ბებია ამ დღეებში სოფელში მიდის ერთი
კვირით...

(ნინიო დგება, მკლავებს გადააჯერებინებს და ჩაფიქრებული
ბოლოს სევტს ოთახში)

კოკა. (გაკვირებული) რა დაგეპართა?
ნინიო. დედა გახსოვს? (რალაც ფოტოსურათს ათვლი-
რება).

კოკა. რა თქმა უნდა, არა.
ნინიო. ღამაზე გოგო, მაგრამ შენ არა გგავს, არც მამა
გახსოვს?

კოკა. ბუნდოვანა. ნინიო, რა მინორულ განწყობაზე ხარ,
სხვა თუმა ვერ აირჩიე სასაუბროდ?

ნინიო. მამაკაც, კოკა, წყალ მომიტანე რა!
კოკა. კოკა უკუფიქვის წყალს ვერ მოიტანს!
(გადის, ნინიო კოტა ხანს ხელეში ჩარგავს სახეს, შემდეგ მა-
გიდს მიუღდება და ჭიქას აბზრიალებს ჩიყარივით).

კოკა. (შემოდის წყლით სავსე ჭიქით ხელში) ნინიო, ქალბა-
ტონო, მურაბანია.

ნინიო. გამაღლოთ.
კოკა. (ყურადღებით ჩააკირდება) აღარ მეტყვი, რა მოხდა?
ნინიო. გამოთიშე რა...
(კოკა გამორთავს მანგიტოფონს და გვერდზე ჩამოუქდება ნი-
ნიოს).

ნინიო. კოკა, მამაკაცი, რომ გეითობე...
კოკა. გიხმენ.

ნინიო. გიყვარვარ?

კოკა. არა.
ნინიო. (შეკრთება) რა სთქვი?
კოკა. (გაიღიმა) მე შენ არ ვმეტყვი, ვეტრფი,
ვით სხვანი ვტყუარა...
ნინიო. (მომხევა და მუხლებზე აკოცებს) კარგი ბიჭი ხარ!

კოკა. იდეალური.
ნინიო. იცი... (ელენე პაუზა).
კოკა. (სიცილით) ე. ბოში!
ნინიო. მე მგონი რალაც ხდება ჩემს თავს.
კოკა. ნუ დამიიღე სული!

ნინიო. კოკა, ბავშვი მყულობდა.
კოკა. (ელენე ვერ მოსულა აზრზე) ახა ბავშვი?
ნინიო. კოკა!

(მომხევა და მის მეკრძმი ჩარგავს თავს. ბიქს ნელ-ნელა ეყო-
ნება სახეზე ღიმილი, ის მხოლოდ ახლა მიხვდა ნათქვამს).

კოკა. (ჩახსენილი ხმით) ზემოთ თუ მცდი?
ნინიო. კოკა!

კოკა. (რატობდა ვგონია, რომ სციან) მერე და ამას რა
სკობია, ძვირფასო, ეს ხომ გენიალური ამბავია!

ნინიო. მე კი ისე მუშინოდა შენივის ამის გამხელა, თითქოს
ლოდი მომწედა გულიდან.

კოკა. (წამობდება) შენ რა, სერიოზულად ამბობ?
ნინიო. კ. კ., ძალიან მუშინოდა, მე ხომ არ ვიცოდი, როგორ
შეხებდებოდი ამ ამბავს.

კოკა. შეავს არ გეითობენი ბავშვის ამბავი მართალია?
ნინიო. (გაოცებული) შენ ხომ ვაკებარდა?!

კოკა. (ყვირის) მე შეგონა მცდილი! (ცილობს მშვიდად ილა-
პარაკის) იქნებ მოეყენა, ხომ შეიძლება რომ ცდებოდეთ?

ნინიო. (ჩამწყდარი ხმით) არა.
კოკა. დედაშენისთვის ხომ არ გითქვამს?

ნინიო. მე დედა არა შეავს, დაგაყენა?
კოკა. დამაყენა. არავისთვის გითქვამს?

ნინიო. ვისთვის უნდა მეთქვა, მამას ხომ არ ვეტყვოდი?
კოკა. (გეივით დადის აქეთ-იქით) ჩასაკვირველია...

ნინიო. რა ვქნათ, კოკა?
კოკა. რა უნდა ვქნათ შენ თვრამეტი წლის ხარ, მე ოცდა-
ერთის, რა დროს ჩვენი ბავშვებია.

ნინიო. (სასოწარკვეთილი) რა მოგდის?
კოკა. როგორ თუ რა მომდის, შენ გესმის რა მოხარის?! რა-
ტომ არ გაფრთხილდი?

ნინიო. (სახეზე ათვარებს ხელებს) ვარწმუნი
(ტელეფონის ზარი)

კოკა. (ყურმილს იღებს) დიახ... მეტი აღარ დარეკო, შე
კრეტინო, თორემ...

ნინიო. არ შეიგინო! (ყურებზე წაიღებს ხელებს)
კოკა. (მომწყვეტი დაადგებს ყურმილს) რა მშვენიერი დილა
გამოიენდა რას ათივებ ახლა?

ნინიო. (პაუზის შემდეგ) რას უნდა ვაპირებდე?
კოკა. (უეცრად დაწინარდება და გაიღიმა) მოახტებრებს).
ჩაზე მოვიფიქრებ... ხომ არა გზია?

(ნინიო გაოცებით შეხედავს და არაფერს პასუხობს).
ელენე. (შემოდის) ნინიო, მოდი ერთად ვისადილოთ!

ნინიო. გამაღლოთ, არ მინდა, ელენე დედა!

(უნენე გადის)
ნინიო. (ჩურჩულზე გადის) რა ვქნათ, კოკა?

კოკა. პრინციპია არაფერი ისეთი არ მომხდარა... შენ უკვე
დიდი გოგო ხარ და... ხვდები, რას გუუენები?

ნინიო. (თავს ვაქნებს) ვერა.
კოკა. მოყლდე... არსებობს საშუალებები, რომ., რომ თავი
დავაწყოთ ამ უსიამოვნებას.

წიწიკო. (გაოგნებული) შენ რას მთავაზობ, მე ხომ შენ შევყავარა?

კოკა. (ბებულებაში გამოსვრის) მე არ მიყვარხარ, მე!

წიწიკო. (გაფიქრებული) დავაფიქვად, რა სიტყვებს შეუბნებოდი?

კოკა. როდის გეუბნებოდი?

წიწიკო. (უწყურად) მეუბნებოდი!

კოკა. (სწრაფად) ლოგინში არ ითვისება! არ იტირო! არ იტირო-მეთქი!

(წიწიკო სახეს ხელეში ჩარგვის და ტირის. კოკა ცდილობს დაამშვიდოს, თავზე ხელს გადაუსვამს).

კოკა. კარგი, დაწუნარო, რას არ იტყვივს ვაშარბეული ცაცო.. ასე მოულოდნელად დამატაკე ეგ ამბავი, რომ...

წიწიკო. შენ მე არ გიყვარვარ!

კოკა. ვინ გიბოხრა, სულულო?

წიწიკო. (ტირილს უმატებს) შენ... შენ მიბოხრე და მიყვირე ყოველ, ჩემთვის მამასაც კი არ უყვირა.

კოკა. (მოშლილი) უნდა ეყვირა, კამართავ უნდა ეცემე... (ყვლილ ღიმილით), ასეთი მტრალა გავო!

წიწიკო. (თავს წვეს და განცევფებით შეშუპურებს კოკას). არა, შენ ვიღაც სხვა ხარ, მე შენ ვერა გცნობ.

კოკა. ვაგმოდირდები!

ელენე. (შეშოლის) კოკა, გემახიან!

(კოკა გადის)

სად ამირებ წასვლას არ დადებებ, ბიჭები ბაკურიანში ამირებ.

წიწიკო. არ ვციცი, ალბათ არსად.

კოკა. (შეშოლის და კურტკას იცვამს) მე უნდა გავიდე ცოტა ხნით. ამხანავი მეძახის.

ელენე. კი, მაგრამ, წიწიკოს არ უხდი ბოდიშს!

კოკა. წიწიკო შემიძობს, შინაურია!

(გადის).

ელენე უკველი მისი ვასლა ლავარიით მცემს გულში. ისეთი ფაფარკიანია. შენ ხომ გესმის, წიწიკო, მის გარდა არაფერ შეავს ქვეაზანზე.

წიწიკო. დიახ.

ელენე. რაღაც სევდიანი მეჩვენებ!

წიწიკო. (მკრთალი ღიმილით) დავიდალ!

ელენე. პო, თუმცა გამოცდები... მოდი, ჩაი დაველიოთ! (წიწიკო უღონოდ დიქნებს თავს თანხმობის ნიშნად. ელენე უცრადლებით ჩახვადს, მაგრამ აღარას კითხვებს და გადის. ცოტა ხანში კვლავ შეშოლის და სუფრას აწყობს).

წიწიკო. (წამოიწიქვს) დაგებმარებით!

ელენე. დაქვით! ახა რა დახმარება მქირდება?!

წიწიკო. ნუ წუხლებით!

ელენე. წიწიკო, ნუ შემაწუხებ შენი კარგი აღზრდილობით, რა შეწუხებია, პირიქით, მიხარია, შენთან ერთად უფუნა. ვინ იცის, იქნებ აც მოგეწიონ ჩემთან.

წიწიკო. რას ბრძანებ?

ელენე. (პაუზის შემდეგ) წიწიკო, კოკა როგორი ბიჭია.

წიწიკო. (ჩაფიქრების შემდეგ) რთული!

ელენე. რთული?

წიწიკო. ძალიან მრავალწახანავიანია... ერთხანად ვერ გაუგებ!

ელენე. (ცოტა არ იყოს ნაწყენი) მეგობრებს ძალიან უყვარია!

წიწიკო. (გაუღიმიებს) მეც მიყვარს!

ელენე. (ჩაფიქრდება) ძალიან ნათელი ბავშვი იყო. ცოტა სევდიანიც გახლდათ... შემდეგ მამლაყინობა დაიწყო. ქუჩა, ჩხუბები, უიმილო სიყვარულები, რომლებსაც თვითონვე იგონებდა, მოს-

წონდა რომანტიული კავშინი... (იციის) ლექსებს წერდა... სხვათა შორის არც თუ ისე ცუდად... შემდეგ ვატლანდა, რადგან წინასწარ ეტებს აქამდე... მაგრამ მე მჭერა, რომ მოზურღდება ეს ძენა და ისევ ისეთი ნათელი ბიჭი დამიბრუნდება... (ხაზგასმით) უფრო სწორად, დავიბრუნდება, წიწიკო, შენ, მე, თავის მეგობრებს. ამიტომაც, რომ არ ვაწუხებ ზედმეტი ქეჟის სწავლებით.

წიწიკო. (არ პასუხობს. რალაცხე ჩაფიქრებულა. შემდეგ გამოერკვა) კოკას ლექსები ხომ არა გავკით?

ელენე. სამუხაროდ, არა. უნივერსიტეტი პირველ კურსზე მისი ლექსებს განიღვდა მოეწყო. ძალიან საინტერესოა ჩაიანა დისპუტაცია, მაგრამ ხომ იცით მისი ხასიათი... მინიმალური კრიტიკა და სახლში დაბრუნებისთანავე უკვლი ლექსი დაწვა, ერთიც არ დაიტოვა.

წიწიკო. (საათზე დაიხედავს) დეიდა ელენე... დღი მადლობა...

ელენე. შენ პირველობაც გცოდნია, დეიდას მეძახი...

წიწიკო. (გაწიფდება) არა, ჩემთვის ასე უფრო მოსახერხებელია.

ელენე. (სერბოვრულად) წიწიკო, არ მინდა ასეთი განწყობი წახვიდე აქედან. დაელოდე კოკას. მე ხელს აღარ შეგვიშლი... (საათზე დაიხედავს) ახლა მოეწოდებ უნდა მოვიდეს ჩემთან... შენ ჩამოქვით, მუსიკა ჩართე... მეც მალე შემოგიერთდები. (გადის).

წიწიკო. (მარტო რჩება, ნიკას მუხზე ჩამოსდებს და სევდიანად ჩაილაპარაკებს).

ვაიშე, ჩემო დეიდა... გაცოცხლდი რა!!!

(ნიკას ჩართავს, მკვლავებს კვლავ შემოიღობს და ცოტახანს ასე ტრალალებს ადგობს. შემდეგ ჩაიკვამს და ჩუმად მიდის).

სურათი მეხუთე

(ვანაცხენაზე კოკა და წიწიკო. ეტყობა ორივეს სიცოცხლე. თბილად არიან ჩაცმულნი).

წიწიკო. (უბედოდ) რა ვწნათ, კოკა?

კოკა. შენამდე ეგ შევითხოვა ჩერნომესკიმ დასვა.

წიწიკო. კოკა!

კოკა. პო, თუმცა... მე ხომ მოტენციფური მამა ვარ, რა დროს ხუმრობა! (აცემინებს)

წიწიკო. (მეჭამიერად) სიცოცხლე.

კოკა. მადლობით!

წიწიკო. როგორც ცევა!

კოკა. შენ აირჩიე ეს ადგილი!

წიწიკო. ავირჩიე, იმიტომ, რომ დეიდა ელენეს ვერ ვუყვარებ თავადში.

კოკა. წიწიკო... უნდა დამიჩირო, სხვა გამოსავალი არა გვაქვს... მე უველაფერს მოვაგვარებ ჩემი ნაცნობის დეიდა სახლში დღელობს... ავადმუცლებს. არ შემაწუხებინო!

წიწიკო. კოკა, კოკა, რა მოგდებ?

კოკა. მაგას კითხვა უნდა!

(აცემინებს).

წიწიკო. (ნერვიულობს) სიცოცხლე!

კოკა. (სტევე ნერვიულად) მადლობით მოყლედ, ზვალ უნდა მივიდე!

წიწიკო. კოკა, რამ გამოგვავლა ასე! შენ ხომ ლექსებს წერდი?

კოკა. მერე და ახლა რა ვწნა, ამორტების საწინააღმდეგო ტრატება დაწერილი!

წიწიკო. ნუთუ ეს შენა ხარ?!

კოკა. წიწიკო, მელოდრამატების გარეშე, გიბოვი! (დაცუბუნებას ამირებს).

ნ ი ნ ი კ ო . (ისტორიულად) აღარ დაამკვიცვო
 კ ო კ ა . (გაიკვებულ) რა არა ექნა?
 ნ ი ნ ი კ ო . ნუთუ შენვის გაუგებარია, რომ მიყვარხარ, როდ
 არ შემოიღო ასეთი გაუფრო.
 კ ო კ ა . როგორც, ვრიპიანს?
 ნ ი ნ ი კ ო . მე შენ მიყვარხარ, გესმის?!
 კ ო კ ა . შექსარარ!
 ნ ი ნ ი კ ო . (საზე ეყინება) იცო, დეიდა ეღუნე ცდება შენ ნი
 ლას არ ეტებ, შენ ნილას არ ეტებ, შენ სწორედ ასეთი ხარ!
 (ყოკა აცემინებს.)
 ნ ი ნ ი კ ო . სიცოცხლე!
 კ ო კ ა . დამანებ რა თავი, შენი სიცოცხლის ძახილით!
 ნ ი ნ ი კ ო . ყოკა!
 კ ო კ ა . (მოშლილი) თავმოყვარეობა არა გაქვს?!
 ნ ი ნ ი კ ო . თავმოყვარეობა? რა დროს თავმოყვარეობაა, როცა
 გაუყვარს!
 (ყოკა აცემინებს, ნინიო ვარბის)
 კ ო კ ა . (ამოიხრებებს) ეს რა ხათამალაში გავები!
 (აცემინებს და გადის).

სურათი მეექვსე

(ყოკა ოთახი. ყოკა კვლავ საუერ მაგიდასთან ზის სქელტანი
 ნი წიგნებით ვარშემორტყმული. ხელში ქალღალის სატრელი დანა
 უჭირავს და ფურცლებს ჭრის).
 (ტელეფონის ზარი).
 კ ო კ ა . მეექვსე რაიმილიცია გისმენს!
 (ღმილით ატრიალებს ხელში ყურმილს) რა მოსხლეთით და-
 ციდა ლუიზის სატრეოში?
 (განაგრძობს ქალღალის ჭრას. ზარის ხმა კარზე. ყოკა კარს
 აღებს და ხასიათიანდარი ბრუნდება უკან ნინიოსთან ერთად
 ნინიო საცოდავად მობუფულა სიცვიდან, გათოშოლ ხელებს
 ითბობს და სველ თმას იშვრალებს).
 კ ო კ ა . შარად თოვს?
 ნ ი ნ ი კ ო . ძალიან.
 კ ო კ ა . (პირსახოს აწვდის) გაიშვრალე თმა... ქოლგა არ გქო-
 ნდა?
 ნ ი ნ ი კ ო . (გათოშოლ გამოიმეტეველებით) ტროლებიუსში დაშ-
 რა.
 კ ო კ ა . ხომ არ გშია?
 ნ ი ნ ი კ ო . ძალიან სტუმართმოყვარე ხარ, ყოველ მოსვლავზე
 ერთა და იგივე შეიკოხვას მამულე!
 კ ო კ ა . მოდი, ვისადილოთ!
 ნ ი ნ ი კ ო . არ მინდა, მეცადინეობდი, ხელი შეგეშალდი!
 კ ო კ ა . ველოდითო ერთმანეთს და ვატაროთ ასე დრო!
 ნ ი ნ ი კ ო . გიხარია, სწავლას რომ ამთავრებ?
 კ ო კ ა . არ ვიცო.
 ნ ი ნ ი კ ო . გამოთიშე რა! (მავნიტოფონზე მიუთითებს).
 კ ო კ ა . კი, ბატონო, წინათ ძალიან გუყვარა?!
 ნ ი ნ ი კ ო . შეიძლება დავტრეო?
 კ ო კ ა . (ეყინება) არა, არ შეიძლება. იცო, მკლავს შენი ზრდი-
 ლობიანობა! ეს მამნიაც შეგაჩინე, ლენა მკერავს ქალბატონო
 რომ უწოდდი!
 ნ ი ნ ი კ ო . (რეკავს) მამა, მიხვედი სახლში?
 კ ო კ ა . არა, ჭერ არ მისულა!
 ნ ი ნ ი კ ო . მამა, გადაწყდა ჩვენი პრაქტიკის ამბავი... ჰო, ორი
 თვითი, ტალიონში მთელი ჭკუფი უკლებლივ... როგორი ხმა? ჩვეუ-
 ლებრივი ხმა მაქვს კი, მიხარია! მართლა მიხარია, რატომ არ

გჭერა ამხანაგონა... შენ არ იცნობ! სადილი ივანესა... მალე მო-
 ვალ.
 (იღებს ყურმილს და მოულოდნელად ატრდება)
 კ ო კ ა . (გაევირვებულა) რა გატრებს?
 ნ ი ნ ი კ ო . მიყვარს მამა...
 კ ო კ ა . შენ ხომ არ აურთე ამ ბოლო ხანებში?
 ნ ი ნ ი კ ო . წესიერად მელაპარაკე!
 კ ო კ ა . ძველი ბიჭვი გახლი, ტრნალობას მიკონტროლებ!
 ნ ი ნ ი კ ო . (თავისთვის) სახლში შესვლა არ მინდა, არაფერი
 დამიზღავს მამისთვის... ახლა კი...
 (ტელეფონის ზარი).
 კ ო კ ა . გისმენთ! 22-22-222? ჩვენ საერთოდ არა გვაქვს ტელე-
 ფონი!
 ნ ი ნ ი კ ო . იცო რა მომეწონა პირველად შენში?
 კ ო კ ა . რა?
 ნ ი ნ ი კ ო . შენს წინანდელ რომანებზე რომ არ მიყვებოდი!
 კ ო კ ა . რა გაევიტრდა, დედაკაცი ხომ არ ვარ?
 ნ ი ნ ი კ ო . კიდევ რა მახსოვს იცი?..
 კ ო კ ა . (გაღიზიანებით) ნინიო, დაენებოთ ამ ლირიკულ წიალ-
 ხვლებს თავი დარწმუნებული ვარ, რომ მშვენიერი მესხიერება
 გაქვს!
 ნ ი ნ ი კ ო . (ჩამუწდარი ხმით) კარგი!
 კ ო კ ა . (რბლად) მამატი, გამაქმამა ამ დიპლომა. ადილად
 ვლიზანდები!
 ნ ი ნ ი კ ო . გასაგებია, ბებია სად არის?
 კ ო კ ა . სასალლოაო!
 ნ ი ნ ი კ ო . დედა და მამა ერთად არიან დაქრატალული?
 კ ო კ ა . ჰო.
 ნ ი ნ ი კ ო . დედა გახსოვს?
 კ ო კ ა . რამდენჯერ უნდა მჯიხოზო და ხატროოდ რა „გახსოვს“,
 „გახსოვს“ აგიტედა?... საიდან უნდა მახსოვდეს, როცა ჩემს დაბა-
 დებას შეფერიდა.
 ნ ი ნ ი კ ო . მჭატივი.
 კ ო კ ა . გაპატობ, ბატონო!
 (მოუთმენლად ცემს ბოლოს ოთახში და საათზე იხედება).
 ნ ი ნ ი კ ო . (ნაღულიანად) გეჩქარება სადმე?
 კ ო კ ა . (ჩაბუტრეტუნებს) იხე რა... ნახვარ საათში უნდა გამო-
 მაიარნ.
 ნ ი ნ ი კ ო . წავალ მე...
 კ ო კ ა . მოიცა. მე მგონი, მთავარზე არ გვილაპარაკია.
 ნ ი ნ ი კ ო . მე არ ვიცი, კოკა...
 კ ო კ ა . სამაგიეროდ მე ვიცი! ზევისთვის მუყავს შეთანხმებული
 ის ქალი.
 ნ ი ნ ი კ ო . მე არ წამოგვები.
 კ ო კ ა . ნინიო, გონს მოდი, გირჩევიან!
 ნ ი ნ ი კ ო . მე არ წამოგვები.
 კ ო კ ა . აბა რას აპირებ?
 ნ ი ნ ი კ ო . ვიტოვებ.
 (მოულოდნელად კვლავ ატრდება, მაგრამ სწრაფად მოსი-
 პავს ცრფლი).
 კ ო კ ა . (გაოგნებული) და მე არ მჯიხოხები, ხომ?
 ნ ი ნ ი კ ო . მე შენ გჯიხოხე!
 კ ო კ ა . (ყვირის) ხომ არ გავიწყდება, რომ ჩემს შეილზეა ლა-
 პარაკი?!
 ნ ი ნ ი კ ო . (მწარედ). მე არ მავიწყდება!
 კ ო კ ა . (გვერდზე ჩამოუქდება) ნინიო, მომიხინე. ბავშვები
 ხომ არა ვართ?!
 ნ ი ნ ი კ ო . შენ არა თქვი, ჭერ თვითონ ბავშვები ვართ, რა
 დროს ჩვენი ბავშვებიანო!
 კ ო კ ა . ნინიო, ჭკუას არ გადამავდინო!
 ნ ი ნ ი კ ო . იცო, ერთი მშვენიერი აზრი მომივიდა თავში. მო-
 დე ხელი მოეწეროთ, გადაიხალოთ მშვენიერი ქორწილი, ბადრე
 და გელა შენი მეგვარეები იქნებან, ნანა და ლოკა ჩემი, წავიდეთ
 საქორწილო მოგზაურობაში გემით, ბერე პატარა ბაიაც ვაჩნ-
 დება...
 105

კოკა. აი, თურმე რა იღებენ ვაწუხებს; პრინციპში მე ველო-
და, რომ ადრე თუ გვიან ჩამოვადგები ამ თემაზე საუბარს. იგი,
რას გეტყვა, ჩემო კარგო, კორწინების სახლი ჩემთვის თბილისის
გეოგრაფიაში არ არსებობს.

ნინიკო. მაშ არ გინდა, რომ შენი ცოლი გავხდეთ?
კოკა. შენ წარმოადგინე, არა.

ნინიკო. მე კარგი ცოლი ვიქნები, ერთგული, მოსიყვარუ-

ლი.
კოკა. (უეცარი დავუბვილი) შენ ხომ არ დამცინი?
ნინიკო. არა, დასაცინი რა გვიჩრს. ერთი ეს მიიხარო, რომ
გრიგოლ რა მოხდება?

კოკა. (გაოგნებული) რომ მიჩივლო?
ნინიკო. ჰო, მილიციამო. შემსადინა და ახლა ბავშვის მამობა
არ საუბ-მეთუი. მამინ აღმათ ან ციხეში წახვალ. ან ცოლად შე-
პირთავ, არა?

კოკა. (შწარედ ჩაიცინებს) გაიყიდე ბოლოს და ბოლოს, ახლა
სინდისივ აღარ შემწაწუხებს. დიდი დიდი მომხსენი გულიდან. შენ
რა იფიქრე, შენტავთი შემამინებელი? ციხეში წავალ, მაგრამ შენ
არ შეგირთავ...

ნინიკო. (ყრუდ). კარგი, გაჩუმდი!

კოკა. არა, მომხმინე, შენ გგონია, იმას ვათქმევინებ, კოკა
მხეტიმე მიქარა და ქალი შეტრენაო. გამორიცხულია გამოტყარზე
რომ ხართ ახლად, მაგიტომ ვერ გიტანი ახლანდელ გოგოებს. შენ
იცო, რომ ახლად ბიჭურ ორმოტრიალებში შიში არ მოტყარა?
და მხოლოდ ახლა გავიგე, რა არის ცხოველური შიში, მას შემდეგ
რაც შენ გამოიქცხადე. ბავშვი ამეყო. ყოველ შენს მოსვლაზე გუ-
ლი მისვლება და მივივლება. ციხეში წავალ და შენ არ შეგირთავ,
მიტიომ რომ მძულხარ, იტიომ რომ ხაფანგი ხარ, გესმის, ხაფანგი!

ნინიკო. გაჩუმდი, გაჩუმდი!
(წამობტება, ხელს სტაცებს ქალადის სპერულ დანას და მიე-
ლი ძალით ჩააბრტყას მტერში კოკას).

კოკა. მაგ საქმისთვის უფრო წვეტიანი დანა უნდა შეგერჩია,
ეგ ქალადის სპერელია!

ნინიკო. (თითს ვაიშვარს მისკენ) სისხლი
კოკა. არაფერი, გაჯარა მხოლოდ.

(ცხვირსახოცი იწუნენდს სისხლს და ძირს დავარდნილ დანას
იღებს). ან რომ გზა სხნილი გაქვს... (უცებ ამჩნევს, რომ გოგონას
ციხეშიანიტი ახვარალებს) რა გეპრთება?

ნინიკო. (ტბილები უქანალებს) ააარ ვვიცი!
კოკა. მოდი, აქ დავუქი!

(ტახტზე დაწვენს ნინიკოს, გარბის და წყალი მოაქვს).
დალივი (იციინს) რა წყააწუხი აუტუბე გოგო ჭიჭის? (ნინიკო
ცტარა ხანს უბრავად წვეს, შემდეგ ტახტზე ჩამოვდება და თმას
ისწორებს).

კოკა. ტალინიში მილიხარ?
ნინიკო. ჰო, პრაქტიკაზე.

კოკა. რა ხნით?
ნინიკო. შენ რა, მართლა დაიჯერე რაც გითხარი?

კოკა. მხოლოდ პირველ წუთებში, რომელი მომჩინავი შენა
ხარი მომხმინე, განდაბას ჩემი თავი, მოვანეროთ ხელი და ორ
თვეში დავცილდეთ. ვითომ ხასიათისთვის ვერ შევწყვეტო, მაღლო-
ბა აღერბს, არავის გაუვიკრდება. პანაჯ-პუნტით ცილდებიან დღეს
ერთმანეთს. ოღონდ ბავშვის მოცილება მინც საჭირო იქნება, ასე
გავცივითო, ჩამოხვალ თუ არა, ხელს მოვწერო. ბევრი ხმარის
გარეშე...

ნინიკო. არა...
კოკა. რაო?

ნინიკო. ეს არ მოხდება, კოკა!
კოკა. (სასწრაფკეთითი) აბა, მეტი რა ვქნა, გამაგებიინე!

ნინიკო. დამშვიდდი, ალბათ არ უნდა შეწვალბინე აძღენ
ხანს. კოკა, მე ახლა ერთი ადგილიდან მოვიდვარ. ეს ერთი თვე,
რაც შენ ეს მამბვი გაიგე, მე ბევრს ვფიქრობდი... მოკლედ, მე
თვითონ ვაგაყიეთ ყველაფერი.

კოკა. (გაოგნებული) რა გააკეთე?

ნინიკო. რაც ასე ძალიან გინდოდა. მოვიცილდი!

კოკა. მართლმ ამბობ?

ნინიკო. (წამობტება) ჰო, (მეტრატმანდება, კოკა
ამწულებს) შე უნდა წავიდე!
კოკა. მოიცა, ერთი რამე ამიხსენი, რაში დავკირდა ეს გათა-
მაშეა?

ნინიკო. დამკირდა. ახლა ბევერად უფრო ადვილი გახდა
ყველაფერი.

(საწვიმარს იცვამს).
კოკა (დარტყანებული) გააკაცილებს

ნინიკო. (ისტერიულად) არა! არა! არა!
კოკა. (შემწინებელი) ჰო, კარგი, კარგი.

(ნინიკო გადის, კოკა ცოტა ხანს უბოზოდ დაბობრიალებს, შემ-
დეგ სავარტლში ჩაეშვება, ცხვირსახოცს მტერლში ჩაიფენს და
დაბნეულად გაშლის მკლავებს).

პირველი მოქმედების დასასრული

მოქმედება მეორე.

სურათი მეშვიდე.

(ოთახი, კოკა და ბებიის საუბრებში. ბიჭი რაღაცაზე ჩაფიქრებუ-
ლა, ხანდახან ლტყუდ უჩერდება პირში)

კოკა. რა გეპრთება?

ბები. (გაოგნებული) არაფერი.

(სიგარეტს უტილებს).

კოკა. ადარ მინდა.

ბები. ბოლო ხანებში რაღაც აფორიაქებული ხარ.

კოკა. გეჩვენება.

ბები. (პაუზის შემდეგ) კოკა, სად გაქრა ნინიკო?

კოკა. (მხრებს აიჩქარავს) აბა მე რა ვიცი?!

ბები. რატომ არ იცი?

კოკა. რატომ უნდა ვიციდე?!

ბები. რამე მოხდა თქვენს შორის?

კოკა. ბები, შენ წინათ არ იციდე ასეთი ჩაიცივება!

ბები. ნუ გიკვირს, არც ისე დიდი დრო ამძმარა შენს გვერ-
დით სამყოფად, რომ შენს საქმეებში არ ჩავეერიო!

კოკა. არც მასეთ ლაპარაკს ვარ შენგან ჩვეული.

ბები. რაოვრ დალაპარაკს?

კოკა. წუნუნა ბებიების...

ბები. (იციინს) იგი, რას გეტყვავ, შენ მაგ კონტრპეტივებს
თავი დანებე. მასხვი შეეცივებო.

კოკა. რა გინდა, ბები, ამიხსენი!

ბები. შენ ხომ გიყვარს ნინიკო!

კოკა. ცდები?

ბები. იქნებ შენ ცდები? იქნებ ის იღმუშალი ფანტომი, რო-
მელსაც დეძებე, გვერდზე გუავს და შენ კი ვერ ხვდები ამაში!

კოკა. (მოშლილი) ბები, დანებებ თავი!

ბები. (მკაფრად) როგორ მელაპარაკები!

კოკა. ბოდიში, (პაუზის შემდეგ) მე თვითონ ვერ გავრკევეულ-
ვარ რაღაც-რაღაცებებში გერ რიგინადა!

(ელენე მაგიდის ალაგებს)

კოკა. (ეხმარება) ხომ მამატიე?

ბები. ნუ გეგმუდ სიგარეტით!

(გადის. კოკა ცოტახანს უბოზოდ სკეპს ბოლას ოთახში, შემ-
დეგ წდება, დანას მოიპრჩევს და ფანტრების გაოლას შეუდგე-
ბა. ეთიმე-ბი ჩაფიქრება და თვალთვ უმტერდება. ბოლის დგება,
გაუმტდავად მიდის ტელეფონთან. ცოტახანს ხელში ატრიალებს
ყურბილს, მერე კი თითქმის რაღაც გაღაწყვეტილება მიიღო,
რიტებს კრფეს).

კოკა. (ხმადალა) ნინიკოს სიხოვითი (სახე ეცელება) წავიდა!

სად წვადი?... ტალინი? გუშინ? მე ამხანაგი ვარ! ბოდიშო... კარ-
გად ბრძანდებოდით!

(ტრიაკალ დღას თიხაში, შუშვად სწრაფად კრებს რიტმს).
ბადრი, კოკა ვარ! მომიხსენე, სასწრაფოდ მჭირდება ფული!
ტალინიში მივდივარ! გელასაც დაუბრუნე! რამდენსაც იშვითი!
ბადრი ხუმრობდა, ხომ არ გაგივლი მართლა, მართლაც... კარგი, გად-
მოშორე! ცილებს ყუბილს, მაკიდის ურას გამოალებს და ფულს
თავისი ბებიის!

(შემოდის ელენე, ძველმოდური, გრძელი თეთრი კაბა აცვია,
თითქოს ოცი წელი გახალგაზრდავდა იდგეს).

კოკა. (დავირეხებული) რა ამხანა, ქალბატონო, ამხელა სი-
ლაშაზე რომ დავგაბტებო თავზე?!

ელენე ე. (სიცილით) უცხარად ძალიან მომიხნა ჩემი უწყვეტ-
ქალბინდრობისა და კაბის ჩაცმა... ამ კაბასთან ხომ დიდი მო-
ვნიებები მაკავშირებს. მხეციკები ეყვარა ნარჩევი ვაჟაკები იყუ-
ნენ, მაგარი ბაბუშენი მათშიც ემარტა გასაგებობის გამოიჩინოვდა,
კუკუს ვყარავდით მის გამო გოგონა... და უცხარად, ვანჩენე, რომ
ბოლო დროს რაღაც უხშირა ვერბეტებს ჩვენს სახლში. ზის ქანდა-
კებასავით მაგდასთან, თვალს ვერ მამორებს და აბდაუბდალ პა-
სუხობს მამაჩემს შეუიხებებზე... ერთხელაც ბზობაზე წამებვანა ეტ-
ლით... მაშინ ჭკრ კიდევ იყო ერთობი. დედაჩემს ვერხუბზე, რა წე-
სია, ქალშვილ ქალს მართო რომ მატანო მაგ კაცს-მეთოქ, მიხა-
სუხა: ელიზბარა მზეტი ქემშარევი რაინდა და უშვილოდ რეჟუტა-
ციის პაპრონი, უხერხული იქნება დასაბამებელი უარო ვთუ-
ხრათ და თავმოყვარეობა შეუფლებოთ... ძალიან ამაყი კაცი იყო
ბაბუშენი, კოკა სხვა რა დამჩინებდა, წყავევი ბზობაზე... ეტლ-
ში ასახველდა ხელი რომ გამოწოდა, კინადად ფეხები წამერბოდა...

(იციენს) წვადით ასე ჩაქაქით სიონისკენ... გაბუტულბებივი
ჩუხად ვსხდებარე, ხმას არ ვიღებ... არცერთი... მალულად თვალს
შევაყვალ და დედავაჟაკის ფერს არ ადევნ... სიონს რომ მივუახლოვ-
დით, ეტლი გაჩერებინა, გადავიდა და რველოდერი საფეთქელზე
მიიღო... დგან ასე ფრადკარბული ეს შემწიერი ვაჟაკი და მშუ-
ბენბა — ელენე, მრავალსიტყვიანობა არ შეგაწუხებო, ჩემი სი-
ციხვალს თქვენი ხელშია, ან იხლავ წმინდა გიორგის ხატთან სიყ-
ვარულს შემოხედავთ, ანდა, ჩემი სიყვდილის ხატით აქ არ წე-
წუხებო, ისე კი თახს არ ვიცოცხლებო.

კოკა ე. (სიცილით) უფუხე ერთი, ან ოსერატებდად მოქმედებ-
და ბაბუშენი შენ რადა უნახვე, ცოტა მაინც არ გაიკუთლებ?

ელენე ე. სად იყო, ბიჭო, ამის დრო? ვინ მაცალა განაზბა,
გულს გამოსცა, რამე ისეთი არ ექვია და არ დაიკრიალის საფუ-
ქელში ტუტა-მეთოქ... შენნაირი გადარბული იყო ისიც! სხვათაში-
რის, გარეგნულადაც და ხასიათითაც გუქრილი ვაშლივით გავხარ
ელიზბარა... მოდა, სხვა რა დამჩინებდა, დავიფიციტე ხატის წინ.
ორი კელაბრტი გავანთებ და დიდხანს ვიღებო ვაგობითა და სა-
კმეველის სუნით დაკარბებულნი... საქმოდ დამაზრ წყვილი ვიყავით
მომინი დანრუნებისას, სახლს რომ მივუბახლოვდით, ელიზბარამ ბზა
გამოშარა და ხელზე შემოხედა, და უცხარად და ფანჩერბიდან გაი-
ხნა „როორიტას“ მანგები...
(საღლად ყრულ შემოდის „როორიტას“ მელოდია).

კოკა ე. როორიტა რა არის?
ელენე ე. სიმღერა იყო ასეთი, საცეკვაო... და მას შემდეგ ეს
კაბა და „როორიტა“ იმ ბზობას, იმ სამაძვის მაკონებს.

კოკა ე. ბები, მამაკი, ცოტა პროზაულ საქმეზე რომ დაველა-
პარკო, შენი მშვენიერი მონაყოლის შემდეგ, ფული მომიღებდა სა-
სწრაფოდ!

ელენე ე. რამდენი?
კოკა ე. აი, ჩემი კოსტუმისთვის რომ გეკვს გადაღებული, ზუს-
ტად ის თანხა მჭირდება.

ელენე ე. (ნაღვლიანად) მერე და კოსტუმი?
კოკა ე. ბები, ვერ წარმოიდგენ როგორ მჭირდება, ტალინიში
მივდივარ ორი დღით, ნინიოსთან.

ელენე ე. ნინიოსთან? (გაიძლიერა) კარგი. (გადის ფულის მო-
სატანად. ზარის ხმა, კოკა კარს აღებს).

ელენე ე. (შეშობიერება თიხაში ყვირილით) რამდენჯერ გავა-
ფრხოხლოდ, წყალი ნუ გრჩებთ მოკრებულ-მეთოქ, ახლა ჩამო-
დი და შენი ხელით მოწმინდე იტაკი!

კოკა ე. (ვეღრებით) ჩუმად! ჩუმად! გიჟოვთ! ხვალე შეთავაზდა
მუშის და...

ელენე ე. ხალისა ხვალ იოს, ბატონო, ახლა კი ჩამობრძანდო,
მათ თავნიშნობობა მოიშულ და შენი ხელთ მოწმინდე იტაკი!
კი რა ე. (რომელიც უძრავად დგას მის გვერდით) დამწვი-
დი, ლენა!

ელენე ე. ჩამოხვალ თუ არა?
კოკა ე. (მოთმინდადაკარგულ, ვეღრებით) ჩამოვალ, ყველა-
ფერს გავაქვებ, ოღონდ ნუ ყვირით და ბებიას ნუ გაავიწყობი მა-
ცალით, წყალს გადავკვებ.

(გარბის და წაქეუდ შემობრბი).
ელენე ე. რა კვანთ, აბა, კალმობით ვიაროთ საკუთარ სახლში?
კი რა ე. დამწვიდი, ლენა, გენაცვალ!
კოკა ე. (მოსული) გავიფი. მე გავაშრავლბე თქვენს იტაკს,
ოღონდ დროზე გავიფიო აქედან.
ელენე ე. მზეტიდა და ქნაზობა მეფის დროს იყო, ახლა ყვე-
ლა ერთნა ვართ...

ელენე ე. ნუ აიშლი ნერვებს, გენაცვალ!
კი რა ე. დამანებე ერთი თაი, თუ ღმერთი გუწამს!
(გადინა. ცოტა ხანში შემოდის ელენე, ფულის შეკრით ხელ-
ში და დაბნულად ათვლიერებს ოთახს).

ელენე ე. კოკა, კოკა!
(გადის სასწრაფოდ. იქიდან იშის მისი ძაბრი)
კოკა ენდა რა იქნა ეს ბიჭი?

(ჩამოვდება სკამზე და დაბნულად იწუნებს ფულის თვლას, შემ-
ად ფულს გვერდზე გადასდებს, ნიკას ხელსხვეულს ჩამოაყრდნობს
და ჩამოვრდება. საღლად შორს გაისმის „როორიტას“ მელოდია,
ტელეფონის ზარი. ელენე ფიქრებდად გამოერყევა და ყურბილს
იღებს).

ელენე ე. ალო... ოჰ, ბადრი, გამარჯობა... გმადლობო, მშვენი-
რად... არ ციცი, ხუთი წუთის წინ ოთახში იყო და უცებ საღლად
გარბა... შეიძლება მერხობლებთანაბო... ახლდო არ ჩაუვცამხ... კარგი,
პიტუკა...

(ყურბილს კიღებს და დგება, რამდენიმე ნახევრს გაკეთებს და
უცხარად შერბრძანდება, ძლივს შეინარჩუნებს წონასწორობას,
მგარამ ადგილიდან ვერ იძვრო).

ღმერთო, ან მგმარებო (შეშინებული) კოკა, მიწვევს, კოკა!
(უღრმოდ ქანაობს აქეთ-იქით. შემოდის კოკა, ვერ ამხნებს ბებიას
და მთელი ძალით ხეტივს კედელს მუშტს).

ელენე ე. (სუსტად) კოკა
კოკა ე. (ახლად შეამჩნევს ბებიას არაბუნებრივ პოზას). რა
დაგებობრა?

ელენე ე. ვყვები!
კოკა ე. (შეშოთვებული მიჭერა მას) რა თქვი?

ელენე ე. არ დამძრა ადგილიდან, საშინელი ტკივილია, კოკა!

კოკა ე. (შეშინებული) რა მოგდის, ბები?

ელენე ე. (ნაწყვეტ-ნაწყვეტ) მაგარად ჩამოკარი, მივდივარ, კო-
კა, გტოვებ მარტო, ჩემო ბიჭო!

კოკა ე. ბები!

ელენე ე. (თვალდაბრებული) მინდოდა სიყვდილის წინ ღმი-
ლი დამეტოვებინა შენთვის, მაგარამ რა კვან, არ შემოძლია გაღამე-
ბა...

კოკა ე. (ღრიალებს) ექმი, ექმი! სწრაფად! სასწრაფოში დეა-
რკევი!

ელენე ე. არა, არა, არ გამოიშვა ხელა... არ დაუთმო ჩემი თავი,
იქ სიცივა, სინდლო... არ გამოიშვა, კოკა, არ მინდა! ტახტამდე
ვერ მივალ, მოდი, აქვე დამაწვიენი...

(ბებიან-შვილოშვილო იტაკზე ეშვება. კოკა მუხლებში ჩაიღებს
ბებიას თვს) კოკა, მივდივარ... არ დაანებე ჩემი თავი, მემონია...
მემონია... (მა უწყდება და გაიჩინდება).

კოკა ე. (მეგრდში ჩაიკრავს მის სახეს და დაჭრილივით ბღა-
ვის).

არაააააა
(მშლავად და მხიარულად შემოიჭრება „როორიტას“ მელო-
დია).

(კოკას ოთახი. აულაგებელი მაგიდა, აულაგებელი ტახტი, უწყს-რივად მიყრილ-მოყრილი საკმები. შემოდის კოკა, ხელში ვახუშ-ში გახვეული კონსერვები და პური უქირავს. პალტოს საყლეო აწეული აქვს, წვერი კარვა ხნის გაუბარასი და, საერთოდ, ძნელი საცნობია, ისეა მოტივბილი და მომეხვეული. პალტოს იქვე სკამზე მიადევს, დაიფრთხავს დამტვრულ ჰუჭვას, გადის და კოტა ხან-ში უნაზრუნდება, ხელში პირსახოცი უქირავს, შეიშრალებს ხე-ლუს და პირსახოცსაც ტყვე მიადევს. ჯაყვა დანიო კონსერვს ხნის და პურს ჭრის. ტელეფონის ხარი).

კოკა. ვისმენო... ჰო, გელა... სასაფლაოზე ვიყავი, ეს წუთია შეგოვდი... აღბათ ორ კვირასი მოვიტყვი საფლავს... არა, რა დახ-მარება, ისიც უღმდები იყო, რაც გაკეთებ... არა, გელა, არ მინ-და წასვლა... სახლში მირჩენია ყოფნა... არა, არ გეწყინოს და მარ-ტო მინდა დავჩრე... ნუ ამოხვალ უბრალო... ნახვადს!

(ტელეს ყურმილს. მაგიდას უზრუნდება, დანას კონსერვის ქი-ლაში ჩაყოფს და უხალისოდ, მექანიკურად იწვეებს კვამს. ტელე-ფონის ხარი).

კოკა. ვისმენო... ისე ლეოზას ეძებ, ძმობილი? რა გიყო, რი-თი დაგხმარო, არ იცი ჩვენი ტელეფონის ამბავი? რას ამბობ, სრულდები არ მაწუხებ, პირიქით, ორი დღე რომ არ დარტყა-თიქოს მაქიანო რაღაც გულზე... ასე რომ, არ მოვიდები!

(ტელეს ყურმილს და კვლავ მაგიდასთან ჩამოედება. ცოტახნის უძრავად ზის რაღაცზე ჩაფიქრებული, შემდეგ გამოტყვევია, უხა-ლისოდ მოიციქნის პურს და კვამს ვაგრძობს. კვლავ ხარის ხმა, ამყარდა კარზე რვაჯერ. კოკა წამოილაზრუნება და გადის).

კოკა. (ავტოკრებულს) მოძარბადი!

კირილე. (შემოდის. ხელში კონიაკის ბოთლი უქირავს) აქ: მშვიდობა!

კოკა. დაძარბადი.

კირილე. (ყდება, კონიაკის ბოთლი მაგიდაზე დებს) არ გაგი-კვირდება, ჩემო კოკა... უცებ მომინდა მგზობელთან ერთი ჭიქა სას-მელი ამწევი სამი იგი, კარგი მეზობლობა... (შეუბნება) შენ გულში ხომ არ ჩიად იმდღევანდელი?... ლენა კი გულის ქალია, მაგრამ ხანდახან რო გაბარდება...

(წამოიღვება, კამებზე მოიჩხრაკებს და სიგარეტს იღებს) შენც შეირაფ კოლს და ნახავ, რა ჭურის არიან ქალები... მაგრამ (კირლე თითს აწებს გააფრთხილებელი) ღნეზე ვინმეს გადაბრუ-ნებელი რომ წამოიღებს, სისხლს დადვდო, ივოლი!

კოკა. (ცეცხლ) მე რატომ მეუბნები ამას?

კირილე. შენ მოვიყვდა ჩემი თავი, მაგი რავა იფიქრე, შენ არ გაგულისხმობდი... (კონიაკს გახსნის) არაა წესი საუთარი სასმე-ლით მოსვლა, მარა... (კოკას ჭიქებზე მოჰქვს, კირილე ჩამოსასმს) ბიძაშვილი გავაცილე ახლა... ერთი ბოთლი კონიაკი მიბთან ერთად გავეკულტე... კი ავიღიანს მუშაობა, ასეა (თითს მიბთან უღლ-თან) ჰო, ვუთხარო შენი ამბავი... გაგაფორმებს მუშად, თვეში სა-მას მანეთამდე გექნება, კვირასი ორჯერ დაგპირდება მისვლა, ისეც უფასოდ... სამასი მანეთი გექნება პენსიასავით!

კოკა. გმადლობო, მაგრამ...

კირილე. რა მაგრამ?

კოკა. მე სხვა პროფესია მაქვს.

კირილე. მუშის სახელს თუ თაკილობ, არ ვიცი და... თითის თითზე დარტყმა არ დაგპირდება.

კოკა. რატომ ვთაკილობ? მე უკვე ვმუშაობ მეტროში, ღამის ცვლაში.

კირილე. (რატომღაც შეშინებული) რავა, ბურღავ?

კოკა. (იყინის) არა, იქ პროფესიონალები მუშაობენ... მე მხოლოდ დიველბს და ვაგონებს ვრეცხავ შლანგით... ცხაა და ეს.

კირილე. მერე მაგ კამიკეთის გავი იტყვე კეპებს?

კოკა. ბატონო კირილე, მოდიტ დავაწებებო თავი ვი თემას, თუ გამპირდა. აუცილებლად მოგპროვავ.

კირილე. (ცოტა ნაწყენი) კი, ბატონო...

კოკა. ისე კი, ძალიან მაღლებილი ვარ ოქვენის...

კირილე. (გამოცოცხლებია) შე კაცო, ერთმანეთს თუ ვხედავს მოვადგები, რაღა ამა ეს ცხოვრება? ამ ჭიქით, ჩემო კოკა, კლას-ბატონი იუნესკოს დასაფრთხილებელ-შესანდობარო უნდა დავლიო, თუმ-ცა არ გინდა შესაღწებობარო, როგორც ცოცხალს, ისე გაუმარ-ქოს!

(ფეხზე წამოიჭრება, კოკაეც დგება).

დიდებული ქალი იყო ცხონებულ ბებიაშენი, ჩემო კოკა, გაუ-მარტოს და იქ გახარებოლდ შენი წარმადებები.

კოკა. (უხმად) ლენა, ბატონო კირილე! დაძარბადიტი რა! (სიბღბიან)

კირილე. მდაა. ესე იგი, შენ სულ მარტო ცხოვრობ, ახ-ლა...

კოკა. და! ბანდახან ჩემი მეგობრები ათევენ ხოლმე...

კირილე (თვალს ჩაუქრავს) მეგობარი გოგონები?

კოკა. (ზრდილობიანად იყინის) ბატონო კირილე, ერთი წა-მით თუ მიმოიღებ, კარტოფილს შეეწვავ.

კირილე. ესეც საქმარისია მიხატანებლად... შენ ერთი ეს ბიზანსია...

კოკა. ბრძანდით!

კირილე. შენ ახლა... ისა... ბლომად გოგონა იცნობ, არა?

კოკა. (ავტოკრებულს) გოგონებს კი, საქმარისად.

კირილე. (სუფთის გადასაფრთხელს აწეულია) ჰოლდა, ისა... ახლა მარტო რომ ცხოვრობ შენ... ისა... ახლა მარტო რომ ცხო-ვრობ შენ... ისა... (ნახალაღვეად იყინის) აღბათ ძან მამამალობ, ხომ?

კოკა. (ცეცხლ) ვერ გავიგე...

კირილე. იგი, ეს ცხოვრება ისე მურდლდადა მოწყობილი, რამ ღოლი-მოლო დავასკვენი, მაგავ დღი სიამოვნება არაა... მო-და, ისა... ახლა, გამოჩნდება ხოლმე კი ვარიანტი, ბინა კი არ არის, აჰ, ამსწინით ერთი ცხენივით ქალი დავპატრე რესტორან-ში, ხუთი თუმანი დავახარე, წყავივით კი ვერსად წვაიყვანე...

კოკა. (მიხედა რაშიცაა სკეზე) ზავერა არა გავი?

კირილე. ზავერა? (მიხედა) ჰო, სწორად ზავერაზე ვამ-ბობდი, ახლა მამაკაცები ვართ და რა გვაქვს ერთმანეთთან სანარ-ფარეოში? ჰა, ჰა, ჰა...

კოკა. საივარტრო მშვენიერი კალამბურია, ბატონო კირი-ლე!

კირილე. (გამბიარებული) ჰოლდა, იმას გუებუნებოდი, რო ტყვილა ნუ გავადუნე დროს... შენ შენი გოგონები მოიყვანე... ხარ-ჯებს კი მე ვაგიღებს... ისა... შამანურის... პურმარლის... მანქანა-საც დავიგობო ხოლმე... და ასე კონსპირაციულად ვატაროთ ეს დრო. მტრ რა შეგვჩრება?

კოკა. მშვენიერი წინადადებაა, ბატონო კირილე, მოვიყვანოთ შვხარა-შვხარა გოგონები და ვავახროთ გრუპებს სკესები მთე-ლი ამბებო... ოღონდ (უცერად მოიწყობს) ერთი დაძარბადი...

კირილე. (ჩაფრთხილი) რა დაბოკოვდება, შე კაცო?

კოკა. (თავს ჩაქინდრავს) ქალბატონ ლენას როგორღა შეუხელო თვალბო?

კირილე. რაო?

კოკა. მეუხერხულბა რაღაც...

კირილე. კაცო, შენ არ გამაგიფო? ვინ ეკიოხება ლენას ამ ამბავს?

კოკა. მიიცი მეუღლეა და...

კირილე (განვიფრებული) მერე რა?

კოკა. რა და როგორ შეუხელო თვალბოში?

კირილე. კაცო, ნუ შეხედავ ამ თვალბოში!

კოკა. (ჩაფიქრდება) არ შეხებო?

კირილე. ჰო, ახა რას გუებუნები? გამაკვირე ახლა შენ ძა-ლიან, ჩემო კოკა!

კოკა. თუშცა ეს პრობლემა არ არის, ესე იგი სუფრის ხარ-ჭებს თქვენ გაიღებო?

კირილე. მთავი რა საქიოხავია.

კოკა. სწორი ბრძანება. ზედმეტი არაფერი ვარკა.
კირილე. ხო, თორემ ხომ იცი მაგათი ამბავი... (კონიაკს დაისხამს) შენ დე ამიჯერე და არ წავაბე (ფებს ფუხზე გადიდებს და ოთახს შეთავალოვებს) ახლა შენ მიაღავე აქაურობა, მილად საღერეს ნუ დაგაგვანებ...
კოკა. ახლა დავიწყო, თუ თქვენი წასვლის შემდეგ, ბატონო კირილე?

კირილე. მოესწრება. ახა, გაგვიმარტოს! ჰო, მართლა, შენი ამბავებიც არ ამბორიალო ახლა ზედმეტად!
კოკა. დღეს საღამოთი შემიძლია მოვიყვანო ორა...
კირილე. ჰმ, კარგი იქნება...
კოკა. (შეიშშმუნება) ჰოდა... იხა... მერიღება კი...

კირილე. რა გერიღება ბებო, ფული? ახა... რა გავაგრჩეს შენთვის გამოიყენე
კოკა. (ფულს გამოართმევს) სულ მინდოდა თქვენთვის მეკითხა, რამდენი წლის ბრძანდები?

კირილე. ორმოცდახუთის, რა იყო?
კოკა. არაფერი, ეხე იგი არ იქნება მიღად უსინდისიან ჩემი მხრიდან... (არ ამთავრებს სათქმელს, მიდის კორლუსთან, ნიკაში მოკიდებს ხელს და ფულს დასატას მიართმევს ცხვირში) ნუ ზეო, კაჩერი! ეს ერთი, ეს ორი ეს სამა, ოთხი, ხუთი... აუპ, ორმოცდახუთამდე რა ავა, ხელი დამეღალა!
(ხელს ფუშვებს, კირილე დამედურღულივით წამოვარდება).
კირილე. დავაპერინებ დავაპერინებ შენს თავს, კაცო არ ვყო!

კოკა. (შვიდად) ცხვირის ექსპერტიზა გააკეთებინე! (ხელში ჩაჩრის კონიაკის ბოთლს და ფულს, კირილე ვადის, კოკა მაგიდას ათავებს)
კირილე. (უეცრად ისევ შემოაბოტებს) კარი ვერ გავადე!
კოკა. რა?!

(ცილებს კარამდე, შემდეგ ბრუნდება, ჯიბიდან სიგარეტს ამოიღებს, უტილებს და ტახტზე ჩამოყდება, ზის ასე უძრავად, რაინაცხზე შწარედ ჩაიჭიკებულ ტელეფონის ზარს).
კოკა. (ყურმილს იღებს) გისმენ... დიახ! (სახე ეცვლება) ნიკა, შენა ხარ?... გამარჯობა როდის ჩამოხვედი? ბებია აღარ არის... უყვე გაგვე მოხვალ? როდის მოხვალ?... ახლავე? (ყურის) გელი! გელი!

(ცილებს ყურმილს და ცოტა ხანს ვიცივით დარბის ოთახში, არ იცის საიდან დაიწყოს მილაგება, ხან რას წაყრანება, ხან რას... შემდეგ სახე მოიკაბს ხელს და ხედება, რომ გაუპარსავია, სწრაფად დაბიჭრავს დამტყვევებელ ჰიკასს და პერანგს, წელზემთ ტრეტვლება და აბანასიყენ ვარბის... სირბილით ბრუნდება უკან, ერთი ხელს მოსმით მოხვეტავს ჭურჭელს, საძმლის ნარჩენებს და გაქვს, ცვლავ ვარბის აბანასიყენ და ცოტა ხანში გაპარსული საბით შემობრბის პირსახოცის ასაღებად. რამოდენიმე წუთის შემდეგ გაპარსული და სადღესასწაულოდ გამოწყობილი შემოდის ოთახში და უმიზნოდ სიკვამ ბოლას. უეცრად მუსიკა წუდება და უკუ-ლაფერი ბნელდება).
კოკა. ოჰ, თქვენი დედა ვატირე! რა დროს გადაიწვა ეს ოხერი?!

(ფრჩინდან სანთლების შეცქერას იღებს, განაწილებს ოთახის სხადასევა კუთხეში ალაგებულ ტახტზე ჩამოყდება და სიგარეტს უტილებს, კაცუნის ხმა კარბე).
კოკა. (წამოვარდება და კარისყენ ვარბის) ახლავე!
(შემოდის ნინიოსთან ერთად, ნინიოს ცვლავ საწვიმარი აკვირა, მას წვიმის მინიორირი ხმადრი შემოყვება და მთელი მოქმედების მინიორებ თან ვასვლეს მათ სუბარბას).
კოკა. გამარჯობა!
(უხერხულად ართმევენ ერთმანეთს ხელს)
ბოლო ხანებში სულ წვიმაში მოდიხარ! ქოლგა აღარ გრიგება ხოლმე?

ნიკიო. რა ქოლგა?
კოკა. ტროლიბუსში რომ დაგჩრა მამინ.
ნიკიო. ჰო...
კოკა. არ გაგაკვირდეს ეს სანთლები, სინათლე გადაიწვა.
(ხელს პალტოს).

ნიკიო. კოკა, არ ვიცი დედა ელენეს ამბავი...
კოკა. ტალინი როგორ ვაგებდი!
ნიკიო. საცარად დამწვა გული!
კოკა. ბებია ძალიან უყვარდი!
ნიკიო. ვიცი.

კოკა. (შეუბრუნე შემოიკრებს ხელს) სულ დამავიწყდა... (გარბის და შამანურის ბოთლი შემოაქვს. მაგიდასთან სხდებიან).
კოკა. (შამანურის ბოთლს ხსნის) გაუმარკოს შენს დაბრუნებას.

ნიკიო. გაუმარკოს!
ნიკიო. ვაყოფილი ხარ?
ნიკიო. მშვენიერი ქალაქია, პატარა, მუდრო...
კოკა. მე ჩამოსვლას ვაპირებდი...
ნიკიო. სად?

კოკა. ტალინი, შენს სანახავად.
ნიკიო. ბებია დღესაც იწვალა?
კოკა. არა. ჩემს ხელზე ვარდაცვალა. უმამე ქალბოდი დროინდელ კახში დავასულავა. საწინელი ქარი იყო!

ნიკიო. სიგარეტი მომეცი!
კოკა. შენ რა, ეყვი?
ნიკიო. ხანდახან...
კოკა. მამა როგორ არის?
ნიკიო. კარგად.

კოკა. ალბათ ძალიან მოენატრე!
ნიკიო. ჰო, ძალიან.
კოკა. მეც მომენატრე!
(პაუზა)

ნიკიო. მეც ბევრს ვეჭირბობი უნწე. კოკა! ძალიან ბევრს!
კოკა. გუნტს სასაფლაოზე შებინდებამდე დაჯარი. წამოსვლა რომ დავაპირე, შორს, სასაფლაოს სიღრმეში თვალის მოვკარი თვით საწვიმარს, შენ რომ გექვს ისეთს, იქით გაქვნილი და გვარანად და-ვაფუთ ვიღაც გოგონა... მერე უკანასკნელი ავტობუსი ჩამოვდა. სულ მარტო აღმოჩნდი შავოსანი ქალბოტი ვარ შემობრბულელი. იცი, ისინი ძალიან სხვანაირები არიან, ადამიანები, რომლებიც შე-ბინდებამდე რჩებიან სკიორისუფლო საულდავებთან, ძალზე განსხვავდება ჩვენგან. ჰოდა, ვიციკი იმ გადაწყვეტილ ავტობუსში და უეცრად სახარებოა, ერთი აუხსნელმა შიშმა ამიტანა. დავინახე, რომ უყვლი მათგანი მე მომჩრებოდა... მიყურებდნენ შავოსანი ქალბოტი და თითქოს მივიზოდნენ კიდევ... უსწარო იყო ის მჭერა... ბრბნული, ალერსიანი, მაგრამ თითქოს... როგორ ავიხსნა... იქიდან მიყურებდნენ... იმ ქვეყნიდან. თითქოს ვარდაცვლილია ლანდენე შორის აღმოჩნდნენ. თვალბი დავხუტე და შევადე შენზე მეთუ-ქალა... და როგორც კი შენი სახე დავხატე, წამსვე დავწმარდი... რა-ღაც სიკარად კარგად ვიგრძინე თავი: ვიცი რა ტკივლი და შე-ურაცხუთა მოვაყენე. მაგრამ არ შემიძლია უშენოდ. მიყვარხარ!
ნიკიო. კ. მეც მიყვარხარ. მე შენ არ მიგატოვებ, ოღონდ ნუ გამახსენებ იმ ძველს.

(აქეთ-იქით იხელება, მოდი, მივალაგებ ოთახს).
კოკა. (ღიმილით შეაჯავებს) ამ ოთახის მილაგება ალბათ მთე-ლი ცხოვრების მანძილზე მოგიწევს. (მეცრდულ ნიკაყვარს) გუყვარ-ვარ?

ნიკიო. კ. მიყვარხარ!
(ხმა ნახად კაცის)
კოკა. (უეცრად უკან დაიხუტეს) რა გეპარობება?
ნიკიო. რა აფერებ?
კოკა. ქანდაკებასივით ხარ...

ნიკიო. კ. (უეცრად გამოცოცხლება) იცი, მე მაინც მივალა-გებ აქაურობას. სად არის ცოცხი?
კოკა. რა დროსია!
ნიკიო. კ. რა იცი, (სიცილით) იქნებ დიასახლისად მინდა ვიგრძნო თავი!

კოკა. (გაიბარდება) მაგ შემთხვევისთვის ცოცხი თქვენი განჯა-რგულეობაა, ქალბატონო!

(მოაკისვ ცოცხი და აქანდაზი, ნინიო ანუფთავეებს და ალაგებს
ოთახს, რაღაც ნაწილად სისწრაფე იგანძობა მის მოქმედებაში,
კოკა ეცილობს დეზმაროს მას).

ნ ი ნ ი კ. ხელს მიშლი! (ამთავრებს მილაგებას) ხელებს გადა-
ვიხან და მოვალ. (გადის).

კოკა. (მკლავებს გაშლის და უჩრბს გაქიმივს).

ნ ი ნ ი კ. (ბრუნდება) ხომ არ გნია? ვინდა რამე მოგამზადო?

კოკა. არა, ნუღარ გახვალ!

(მკლავებს მოხვევს კვლავ და ლოდინს).

ნინიო, რადავამაა საქმე, რა გემართება?

ნ ი ნ ი კ. არაფერი, გენჯენება!

კოკა. არა, რაღწენჯერ ხელი მოგხვავი, იმდენჯერ მოიბუჯე და
აქანაღლი!

ნ ი ნ ი კ. მომენატრე ალბათ და იმითმ. ხომ გითხარი მიყვარ-
ხარ-მეჭი.

(ახლა თითონ მოხვევს მკლავებს, მაგრამ უცერად ხელს კრავს,
სახეზე აითარებს ხელებს და ტახტზე დანხობა).

ნ ი ნ ი კ. (ტირის ისტერიულად) არ შემძლია, არ შემძლია!

კოკა. (დაბნეულად) ნინიო, ნინიო!

ნ ი ნ ი კ. ვაიმე, არ შემძლია!

(ტახტზე იერუნნება და ტირის).

კოკა. (გაოგნებულ) რა არ შეგძლია?

ნ ი ნ ი კ. არ ვიცი.

კოკა. ნინიო, რა მოგძლია?

ნ ი ნ ი კ. არ შემძლია!

კოკა. რას აკვირებ ეს სიტყვა, რა არ შეგძლია?

ნ ი ნ ი კ. მოვლიდი და ფეოქობიდი, ყველაფერს დავიწევებ, ის
ახლა მარტოა, მას მე ვჭირდები...

კოკა. ვინ არის მარტო?

ნ ი ნ ი კ. შენ. შენ ხარ მარტო... ფეოქობიდი, ის ყველაფერს
მიხვდა, მე ის მიყვარს, მიყვარს, მიყვარს... მაგრამ არ შემძლია და-
ვიწევა. მე შენ მიყვარდი შენი ღიმილი, თავის შემოპირუნება თუ
ხმის გაგონება ჩემთვის დღესასწაული იყო. მიყვარდი მაგიტომ და-
გათანადი ბაშვის მოკლებზე. ვეღარ გიუტრადი დამფრთხალა,
უფლებს, უხეშს... სახედაყარგულს! შენ ხომ არ იცი, რა გრძობაა,
წვიმარე რომ მიღიხარ მარტო, აქანაღლებული, გათვლილი... რკვა
ექიმის მოხადვლში ზიხარ და ექიმის ვაჟი დაიკინავი დიმილით
პაემანზე გათანხმდება!

კოკა. მე იმას მოყვლვ!

ნ ი ნ ი კ. მე ბევრი ვიფიქრე იქ, იმ ქალაქში, მაგრამ გადაწ-
ყვითი ვერაფერი გადაწევები... ვიფიქრე, ჩავალ და ყველაფერი
გაორკვევა-მეოტი და აი გაორკვა კიდევ.

კოკა. რა გაორკვა?

ნ ი ნ ი კ. არ შემძლია შენთან ყოფნა.

კოკა. ვერ მპაიჭი?

ნ ი ნ ი კ. არა, აქ რაღაც სხვაა... შენ რაღაც იღვალს ეძებდი,
მე კი ვერ დამინახე!

(წამოყდება, ტრემლებს იმზარალებს).

კოკა. რა უნდა დამენახა, როგორ უნდა დამენახე, შენ ხომ არ
მომიტე ამის საშუალება წამოიკა არ მაგონობინე, რომ პირიგნე-
ხა ხარ, რომ საკუთარი რამე გაგანია!

ნ ი ნ ი კ. იმითმ, რომ შემოყვარდი, გესმის, შემოყვარდი
წამსვე ვავეცი, მორჩილად, უხვოდ, ანგარიშითუცემლად, იმითმ,
რომ კლდის მიყვანა ვიყავი შეფარებლად, მე ხომ შენამდე ბოისთვი-
ხავა არ შეგნანა... მეგონა, თუ გიყვარს, ქვესნულზე უნდა გა-
დავუცემოტი! თურმე არა, თურმე უნდა მეწვალბინე! ფხიზლად და
შეუცემლად, დროის მონაკვეთებზე უნდა გამენაწილებინა ჩემი
მოწყვლება! ხვალ კიწოწი წასვლზე დავიანხმდები. ერთი კვირის
შემდეგ კაცინს უფლებას მივცემ... ერთი თვის შემდეგ ცოტახ ვაე-
ქვანებ, ორი თვის შემდეგ... და ასე შემდეგ... და ასე შემდეგ. იმე
გინდოდა აუცილებლად?!

კოკა. მე მაშინვე მიყვარდი, მაგრამ ვერ ვხვდებოდი ამას. ვი-
დაცას ველოდი და შენი მოხვლა ვერ შევამჩნიე. ზედმეტად ჩვეუ-

ლებრივად მოხდა ყველაფერი. შენ რომ იცოდე, ერთი ორჯერ უფლებ
მავეც კი ვიგრძენი, საკუთარი მამობის გამო, მაგრამ წამსწავლ
მივციო თავს ამაზე ფიქრის უფლება...

ნ ი ნ ი კ. ნუთუ შემიძლება ვერ მიხვდე ამას?

კოკა. შემიძლება. ბუბამ იცოდა ეს და მაგრამონიხა კიდევც!

ნ ი ნ ი კ. როგორც კი რაღაც ნათელი გაგინდებოდა თვალბე-
ში, წამსვე ამოტიტვივებოდა სიტყვა „ხაფანგი“ და აღარ იცოდი,
როგორ მოგეცილებინა თავიდან. სულ იმ ხაფანგი გელანდებოდა.

კოკა. იქ, ტალღში ხომ არ მოხდა რამე?

ნ ი ნ ი კ. რა უნდა მომზადარიყო?

კოკა. იქნებ ვინმე შეგხვდა ჩემზე უფრო მიხვდრილი!
ნ ი ნ ი კ. კოკა, კოკა, მე რას გუბუნები, შენ კი რაზე ფიქ-
რობ! შენ, რომელზე ხუთი თითივი მცინობ, როგორ იფიქრე, რომ
მე... შემძლია ან სწრაფად...

კოკა. სწრაფად, არასწრაფად, მე არ ვიცი. მერე რას აპირებ?
ნ ი ნ ი კ. ვერ გავიგე, რას მეკითხები?

კოკა. საერთოდ, რას აპირებ?

ნ ი ნ ი კ. (უღიმილად) რას უნდა ვაპირებდე, ვიცხვობრ?
(ქარზე გაქენის ხმა გაიხსის, გაქენი მეორდება. შემდეგ კირი
ლუ შემოიღს, ნინიოს დანახვებზე შედგება).

კ ი რ ი ლე. კარლი და დავრჩენია, კოკა!

კოკა. რა გნებავთ?

კ ი რ ი ლე. ბოლოში კი მოვიხიდი ქალიშვილიდან... შემიძლება, ერ-
თი წუთით!

(გვერუზე გაყვას კოკა)

ახლა შენ წუნას ნუ ჩაიხვდე გულში, არც მე ჩავიტვივებ. მარტო
კი არ გიპირებ რადაცას!

კოკა. მას იცი.

კ ი რ ი ლე. მოვდა ახლა... იხა... ლენას კი ნუ ტყვი ამ ამბავს.
არ დამოულო, ბიჭო!

კოკა. (გავიჭრებულ) მაგ რამ გაფიქრებინა, შე კაი კაცო!
კ ი რ ი ლე. (შეებით ამოისუნთქება) ხუმრობით ვითხარა, თორე
მაგას რავე იხანდა!

კოკა. კარგი, მერე ვეხუმროთ ერთმანეთს, ახლა დაკავებუ-
ლი ვარ!

კ ი რ ი ლე. (თან მესაიდუმლოს ღიმილით) ვხვდა, ვხვდა და
მედივარ!

კოკა. (უეცარი გაღიზიანებით) რას ხვდა; ჩემი მეგობარია.

კ ი რ ი ლე. ჰო, მეგობარია, ახა რა!

კოკა. კირილე, ნერვები ნუ დამაწევიტები, ერთი და იგივე ნუ
გტრობალებს ტვიშო!

კ ი რ ი ლე. (შეფრთხალი) კაცო, მე რამე ვიჭვი? ვიჭვი რა-
მე? მეგობარია და ღმერთმა შეგარგოს!

კოკა. ოჰ, კირილე, კირილე, დიდი არახიერიოზული კაცი ხარ,
კირილე!

კ ი რ ი ლე. (გაღის და ბურტყუნებს) რა უნდა ამ კაცს ჩემგან,
გიჟია ნალდალ! (გადის).

კოკა. (პაუზის შემდეგ) იქნებ ცვადლო... იქნებ დავიწყოთ თა-
ვიდან! შენ ხომ გჭირა, რომ ახლა სულ სხვანაირად იქნება ყვე-
ლაფერი.

ნ ი ნ ი კ. არ შემიძლება, კოკა, შენ არ გეგონოს აქ პატიება-არა-
პატიების ამბავი იყოს. ბოლოს და ბოლოს, ყველა ქალს ძალაუნე-
ბურად ხვდება იმის გაკეთება, რაც შენ მიიშულებ, იმ არ არის მთავარ-
ი შენ არ შემძლია დავიფიქრო შენი შემინებულ, უაღბო სახე,
მე არ შემძლია დავიწეწო ის, რომ შენ, ჩემმა სათაყვანებელმა
ბიჭმა, როგორც კი საფიქრო იგრძნო, საგნის თხრა დაიწეწე, შიგ
ჩაწეწე და მიწავ დაიყარე ზემოდან, არავინ დამინახოს!

კოკა. საინტერესო ლიტერატურული შედარება! კარგი მოხდა,
ყველაფერი რომ მიზნარია, ახლა მე ვეღარ ვაპატიებ მე სიტყვებზე!

ნ ი ნ ი კ. ვაწვალეთ, ვაწვალეთ ერთმანეთი და ორივე გადავი-
წვიო!

კოკა. ცდები, მე ჭერ არ გადავწვავარ!

ნ ი ნ ი კ. (ღებება). წავალ მე, კოკა!

კოკა გაიხადე
 ნიკო რა თქვი?
 კოკა გაიხადე!
 (მიღის მასთან და პერანგს ჩამოახსენს).
 ნიკო ე. (ცოტახანს უძრავად დგას და ნახევს გულდასმით ათვალერბის) ნემსი და ძაფი მომეცი!
 კოკა ნემსი და ძაფი?
 ნიკო ე. (მწუხრად) ჰო, ნემსი და ძაფი ასე ხომ არ წყავლ?
 კოკა. (მოულოდნელად, მოჩინილად) კარგი!
 (მიღის უტარასთან)
 რა ფერის ძაფი გინდა?
 ნიკო ე. ლურჯი!
 კოკა. შავი მკვებს.
 ნიკო ე. სურფითაი!
 (კოკა აწვდის ძაფს და ნემსს. ნიკო ე. ცდილობს ძაფი ნემსში გაუყაროს, მაგრამ ვერაფრით ახერხებს ამას).
 ნიკო ე. არ ჩანს არაფერი!
 კოკა მომეცი, მე გაყურები!
 (ნიკო ე.ს ძაფგაყროლ ნემსს აწვდის)
 ნიკო ე. გზადლობთ!
 კოკა. არაფერს (ძაფის შემდეგ) ძალიან ძლიერი გახდი. ვე-
 ღარ გცნობ.
 ნიკო ე. მართალ, სულ მინდოდა მყიფითა. ბიჭები როგორ
 არაინ?
 კოკა. კარგად.
 ნიკო ე. ძალიან კარგი შეგობრები გაყავს.
 კოკა. ერთი მე ვარ ცული.
 ნიკო ე. არა, შენც კარგი ხარ, ყველას უყვარხარ!
 კოკა. პირდაპირ ბურჰმლათ ტანში ჩემი სიყვარული!
 ნიკო ე. მართალა, მართალა, შენ ბევრს უყვარხარ. ეს უნდა
 იცოდეთ.
 კოკა. ვატყობ შავი საწოლები უნდა დამწერი, უფრო შეეფერ-
 რება სიტუაციას.
 ნიკო ე. გაღაიწვა სინათლე?
 კოკა. არა. გადაუხდელი მამქს მთელი თვის და გადაამიერეს.
 ეტუბო!
 ნიკო ე. დილობი დამაძაგრე?
 კოკა. თითქმის.
 ნიკო ე. ახლა რას აპირებ?
 კოკა. ზუსტად არ ვიცი... ასპირანტურას მოვაჯობენ. მე
 მთავრდები ვაპირებდი წასვლას ორი წლით.
 ნიკო ე. (ოდნე ირონიულად) მეცხვარულე?
 კოკა. არა. მასწავლებლად. მძინაფიციები მკავს მთაში... და
 ახლა ვეღარ შევძლებ!
 ნიკო ე. რატომ?
 კოკა. გამიპირდება შენ რომ ვერ განახავ.
 ნიკო ე. იცი, ძალიან მსიამოვნებს ამას რომ მეუბნები. მარ-
 თლა, მართალ! და იცი რა გგონია?
 კოკა. რა?
 ნიკო ე. რომ ის გოგონა, რომელიც მომავალში შეგაყვარ-
 დება, ძალიან ბედნიერი იქნება შენთან. ამ ისტორიის შემდეგ შენ
 სხვანაირად მოეპყრობი მას.
 კოკა. რას ნიშნავს სხვანაირად?
 ნიკო ე. უეთესად, ვიდრე მე მომეცეი.
 კოკა. არ იქნება ის სხვა...
 ნიკო ე. შეტრიალდი, უნდა დავაყრო.
 (კოკა ზურტონ შეტრიალდება)
 კოკა. იცი, რა გამახსენდა?
 ნიკო ე. (აფერებს პერანგს) რა?
 კოკა. შეადე კლასში ერთი გოგონა მომეწონა...
 ნიკო ე. ვინ გოგონა?
 კოკა. შენ არ იცნობ. ჰოდა, საიდან არ მოვუდღეი, ვერაფერი
 გაყვეუ, ახლოსაც არ გამიყარა, ერთი კვირა გავატარე ამგვარ წვა-

ლებში, მერე კი ხელი ჩავიქნიე და უმტიკინეულოდ დავიწვიე. ე-
 ამბავი... გავიდა ერთი წელიწადი და სრულიად მოულოდნელად
 მამა მეგობრას გოგონამ გამომიხადა, რომ ლიას ძალიანაც მოსწო-
 ნი. მაგრამ თვლიდა, რომ ზედმეტად თავდაცრებული ხარ და ზე-
 დმეტად ჩიპარობ, ამიტომაც გადაწყვიტა ცოცა გავწყალებინა.
 ხომ წარმოიდგენ როგორ ამდებოდა ეს ამბავი? არ გასულა ამის
 უმხედრო დრო დღე და კონსტანტინორაში ვხვდები ლიას, მეგობრე-
 ბთან ერთად იყო. იქვე დავაზნარებდი ბაბრს და გვლა და ისე მო-
 ვახებრებ, რომ მართკ მე გამეცილებინა სახლში. იმ საღამოს დიდი
 თოვლი დადი ობოლსანი. ფეხთი წამოვდელით და უყვარდა, რატომ-
 ღაც გადავწყვიტე შური იძიება მასზე და დამეცინა, კედამალე-
 რად, ცოცრა გვიღობი დილობით დავუწყე დაპარაკი... გოგონად სა-
 წყალად გოგო, მე კი დარწმუნებული, რომ ხელში სამი ტუჩი მი-
 ქირავს, სულ უფრო და უფრო ვუმატებდი დოზებს. და უცებ, რო-
 ცა ხელი გავუწოდე, აქ ფეხი არ დაგისხლტეს გენაცვალე-მეთი.
 თვიან დამისხლტა და ტყაპანი მოვადინე თოვლში. თანვე ხომ
 დამეღობოდა მოხდინილად. სპირტუალდე წაქვე, არა, მოკრალი
 მორიგითი გავადინე ბრავინი. ვწევარ ასე თოვლში, მერეცხვა ცხვი-
 რი და ფეხიკობ, რა საშუალებით მოვიკლა თავი... შეეწე ავღლიქი
 ნიარქმბარა, გაბითურებული...
 ნიკო ე. (სიცილით) გოგონამ რა თქვა?
 კოკა. ხომ არ იტიკინე რამე? მოკლედ, სანამ სახლამდე მივა-
 ცულე, ექვტარე წაქვექე. არ ვიცი რატომ მისხტებოდა ასე უსა-
 შეულოდ ფეხი... სასოთან არ მივიყვანე გვარაინი ნაყენითი ვიყა-
 ვი, დალოდავებულ, თოვლქვაში ამოგანდულილი ლიამ მოიზარა,
 ამოიდა ერთი წუთით, არა-მეთქი! მაშინ ეხოდა ნუ ჩახვალ. დი-
 დი დაქინება, ჭუთით დაბრუნდიო, შენ ნუ დეღავ, არაფერი მომი-
 ვა-მეთი, შედეგ ფეხი დაქინებაზე და თურმე ნუ იტიკე, ბავშვებს
 წყალი დაესხათ სასრიალდეო, მოკლედ, ბოლო კადრი ის გახლდათ,
 თუ როგორ მისრიალდება კოკა მხიტიე სპარტცვიონდ ფეხგანჩუ-
 დი ყინულზე.
 (ორივე გულიანად იცინის).
 სამი წელი ვემაღებოდი მას შემდეგ, სადაც იმ დავინახავი, მე-
 როე ქუჩაზე გადავდილი. გეშინ შემხვდა, გათხოვიდა, ბავევი მო-
 ყავდა ბაგადან... გავიხსენი ეს ამბავი და ბევრი ვიციინთ.
 ნიკო ე. შეგიძლია მოტრიალდე!
 კოკა. მოტრია?
 ნიკო ე. კი.
 (საწვიმარს დაწვდა, კოკა ეხმარება ჩაქემაში).
 იქნებ მოიცადე, გადარღვს წვიმა.
 ნიკო ე. არა, უნდა წყადი.
 კოკა. წვიმაში მოხვდი და წვიმაში მიღიხარ.
 ნიკო ე. ჰო, (სევდიანად) მშვიდობით, კოკა მხიტიე!
 კოკა. გაგაცილებ!
 ნიკო ე. არა. (უყვარად შეაკერება) შენ, რა, ტირი?
 კოკა. ჰო, ტირი,
 ნიკო ე. ნეტა მომეტყუებინე მაშინ და ყველაფერი ისევ ისე
 დამტოვებინა.
 კოკა. (ქვლსავით) ნეტა მოგეტყუებინე!
 (ნიკო ე.ს წრაფად შეტრიალდება და გადის. კოკა გაქვავებული-
 ეით დგას, შემდეგ საწოლებს აქრბობს. ბარბაქთი მიღის ტახტთან და
 გულუბნა ეცემა ზედ. თანდათან ბნელდება და სიზარბისეული შექი
 შემოღის ოთხში ზედ).
 (სიკენის სიღრმიდან გამოირდება თეთრ კაბაში გამოწყობილი
 ფერამტოვადე წლის გოგონა. გოგონა კოკას ოთხში შემოღის და
 ინტერესით ათვალერბებს იქვარბასს). კოკა ტახტე წამოვდებოდა,
 საფეხტულებს ისრებს და ცოცა ხანს უაზროდ შესიკერებს გოგონას.
 კოკა. (ყოყმანი) დედა?
 დედა. (სწრაფად შემოტრიალდება; მზიარულად). კოკა, გაგა-
 ღვიძი?
 კოკა. დედა
 დედა და გამიანავს ჩაქმულს?
 კოკა. პირველად გხედავ სიზარბში, მაგრამ წამსვე გაიცანი!
 დედა. რამხელა ბიჭი გახდი ოთხში კი თითქმის არ შეცვლი-

ლა, უკვლავური ძველებურადაა... ეგ ტახტი კი ამ კუთხეში იდგა. სამშობლოში რომ მივყავდი, უკვლა მაგ ტახტზე ჩამოვყვები, როგორც ხანგრძლივი მოგზაურობის წინ იციან ხოლმე... მოგზაურობა კი მართლაც ხანგრძლივი აღმოჩნდა..

კოკა ა. მე ბავშვობაში ვიშკრებოდი, რომ უკვადების ბალახს ვიპოვიდი და უკვლავ გავიკვლავებდი... უპირველეს ყოვლისა, შენ და მამას.

ე დე ა. გახსოვს მამაშენი?

კოკა ა. ბუნდოვანად, სურნელი მახსოვს მხოლოდ მისი... და კიდევ მახსოვს ლურჯი გაირიყვი და დიდი ოთახში ზღაპრული ლანდებიანი ამორალიტბული თოვლიანი და პატრონტაჟიანი კაცები.. თურმე სანადიროდ მიდიოდნენ, მე კი დარწმუნებული ვიყავი, რომ საომარე ეშაღდებოდნენ და ტირილით ევებებოდნენ, მეც წაშეყვანე-მეოკი.

დე დე ა. ჩვენ ისე ვცნებობოდი შენზე, შენ კი ახაგუნებდი, ახაგუნებდა ვებებდი... უქანასუნდალად ამ სარკეში ჩავიბედე და წარმოვიდგინე, თუ რა ღამაზები ვიქნებოდი სულ მალე, მე და ჩემი შვილი, როცა ამ სარკეში ჩავიხედავდი. ჩვენ რატომღაც გვეგონა, რომ გოგონა განდებოდა... და მერე არაადამიანური ტყვილები და ტანჯვის შემდეგ დამახანებ შენი თავი.. ლურჯი, შვიცანა, უსიამო არსების, ვიღაცამ თქვა, რა თეთრი ბავშვიაო, მე კი ვუპასუხე, თეთრი კი არა ლურჯია-მეოკი... მეტი აღარაფერი მახსოვს... ექიმების ბრალი არ იყო. ვერც კი მივხვდი, რომ მივდიოდი, მერე გამოჩნდა უზარმაზარი შავი გვირაბი და ძალიან ძვილი იყო გზის გაწევა, შორს, გვირაბის ბოლოში, თეთრი სხივი ციციმებდა და ნაცრობდა, გარდაცვლილი ადამიანების ხმები იქით მიხმობდნენ, იმ შუქისაკენ. ორმოკე ბოლო და ორმოკე დამე მივდიოდი გვირაბის ბოლოსკენ. თანდათან ფართოვდებოდა თვალისმოშობილი სინათლის ზედადი და ენით უაქრული ნეტარება დამეფუფხა, ვიკრძები, როგორ გათავდა სიბნელე და უსაზღვრო სითეთრეში შეიტყურცნა ჩემი სული... (იციენს) რა პირდაღებული მისმენ, დავაგეწყდა, რომ ეს სიხამარიაა?!

კოკა ა. ბებიას კი ისე ეშინოდა სიბნელის, მარტოობის, სიცვიის.. (უცებ ამჩნევს, რომ დედა ნელ-ნელა ცილდება მას და ნისლში იძირება), არ წახვიდე, გოხოვთ, ნუ დატყვებ, მარტო, ამ მეც წამოყვანე იმ სითეთრეში..

დე დე ა. (შორიდან) რა სისულელეს ამბობ, კოკა, როგორ შეიძლება?... უკვლავ დიდი სითეთრე ხომ სიცოცხლეა, არაფერი შეეძლება მას!

კოკა ა. (მედღართი) არ წახვიდე, არ დამტოვო მარტო!

დე დე ა. (ნისლიდან) მე არც გტოვებ... ჩვენ სულ შენთანა ვართ... შენ ვერ გვხედავ მხოლოდ! სიყვარული არ კრება, კოკა, ჩვენნი სიყვარულიც არ გამკრება, იგი უზოლავი მოსახსნიებით გველბა სხეულზე.. ჩვენ ხომ შენი უზოლავი მფარველები ვართ! სიყვარული არ კვდება, არასოდეს, ის თქვენს გარშემოა, ის თქვენს გარშემოა! (ხმა თანდათან მისუსტდება და გაქრება. სიზმრისებელი შექი ნელ-ნელა იფანტება. დღის სინათლე და ქალაქის ხმაური შემოიჭრება ოთახში. კოკა უძრავად წევს ტახტზე. იატაკზე წყლით ნახებრად სასვე სურა დევს. მაგიდაზე და ოთახის კუთხეებში ჩამქრალი სანთლების ნაღვლიანი, უეცრად მძლავრი ზოქანი არღვევს გაირინდებას. ვიღაცა მივლი ძალით ანგრევს კარს. დარტყმა გარმდენჯერბე მეორდება. კოკა ტახტზე შეიშუმუნება. დარტყმები ვერმეღებდება და უცებ აღწმინდა და ზრალით გადმოვარდება კარი და ოთახში დაფეთებულ, შეშინებული ბადერი და გელა შემოიჭრებიან. გელა ცილობის სინათლე ჩართოს.

ე დე ა. გადამწვარია.

ბ ა დ რ ი. (ტახტიდან ჩაიჩიქება) კოკა! კოკა!

ე დე ა. (მის გვერდით ჩაქვდება) რა დაგეპარათ, ბებია! ბებია!

ბ ა დ რ ი. (შეშოთებულ) კოკა! კოკა!

კოკა ა. (სუსტად). რა იყო?

ბ ა დ რ ი. (შეშოთით ამოსიტუნჯავს) უჰ, შენ რა გითხარი ჩვენი დაფეთებისთვის!

ე დე ა. რამ მისახვათა ასე?!

(უცერად ოთახში კირილე და ლენა შემოიჭრებიან. ლენას ხელში რტინის ქვანა უტრიავს, კირილეს ორსულიანი თოვლი.)

კ ი რ ი ლ ე. ხელები მაღალ!

ე დ ე ა. გუშველთ! კურდები! გვიშველთ!

(განცვიფრებული ბებიები ხელებს მაღლა ასწვენენ.)

ბ ა დ რ ი. ბატონო ჩემო...

ლ ე ნ ა. (კვილით) მოკლეს, მოკლეს, ეს უბედური!

(ქაფანას მოუქნევს გელას, გელა აიკლენს და უქანს გახტება. ლენა მთელ ოთახში დასდევს მას ქაფით ხელში.)

ბ ა დ რ ი. დაწვი ე თოფო, შე კაი კაცო, არავინ მოგვიკლავს, მეგობრები ვართ კოკას!

ე დ ე ა. (სიკლით) კოკა, შე უმღეროო, ამიილე ხმა!

კოკა ა. (ტახტზე წამომდარია) ქალბატონო ლენა, ესენი ჩემი მეგობრები არიან.

(კირილე და ლენა გამუბიან.)

კ ი რ ი ლ ე. კი, მარა, ეს კარის შემოწრევა რაღა იყო? არ გამოგია მე ასეთი მეგობრობა.

ბ ა დ რ ი. ახლავე გაიხსინა: სამი დღის განმავლობაში არც ტელეფონი პასუხობდა, არც კარს გვიღებდა ვინმე.. ჰოდა შეგვეპენ...

კ ი რ ი ლ ე. ბოდიში, ბატონო!

კოკა ა. (სუსტად) რას ბრძანებთ, ბატონო კირილე, პირიქით. დიდი მადლობა, ჩემი გულისთვის ამხელა ზღაფორიში რომ ჩაავლით თავი.

კ ი რ ი ლ ე. ჰო, კაი ახლა... (ნასიამოვნება) წვაიდეთ, ლენა! (გალიან.)

ბ ა დ რ ი. (სიკლით) მაგარი შიში გვაქამეს, ძმაო!

კოკა ა. (თავს გააქნევს, ცილობს გონს მოვიდეს) რა მოხდა მაინც?!

ე დ ე ა. რა მოხდა და, ნინიკო მივიდა ბადრისთან, უკვლავური მოუყვა და სიხოვა, მარტო არ დატოვოთ. ჩვენც ვაგვხსენდა, რომ სამი დღეა არ ვინახიხარ... ესე იგი იმ დღიდან, რაც ნინიკო წავიღო... ვაგივითე ინსტიტუტში, მეგობრებში, არავის ენახა... ტელეფონი არ პასუხობს, სინათლე გადამწვარია, დარბები დაბურულნი, კარს არავინ ადებს, რა უნდა ვეფეთქა, ხომ ვერ შეტყვი?!

კოკა ა. ნინიკომ გითხრაო?

ბ ა დ რ ი. ჰო, ნინიკომ,

კოკა ა. რა ციცივია დღეს?

ბ ა დ რ ი. ოცდსამაი.

კოკა ა. ესე იგი სამი დღეა..

ე დ ე ა. ზუსტად სამი დღე!

(კოკა წამოდგება, რამდენიმე ნაბიჯს გაავითებს, მაგრამ წაბარბავს, ბებიები ხელს შეაშეუკუნებენ.)

ე დ ე ა. რა გემართება?

კოკა ა. მგონი არაფერი მიჭამია ეს სამი დღე!

ე დ ე ა. (წყლით სასვე გრავინის იღებს იატაკიდან) პოლ ბრეგის დიეტაზე გადახვედით, ვასია!

(ბადრი საშპარეულოში გადის და საქმლის ნარჩენები შემოაქვს. კოკას მაგიდასთან დასვაქმე).

ე დ ე ა. ქამე!

მ რ ო ნ ი კ ა

კოკა არ შემიძლია!
ბადრი ცოტა უნდა შექაშო, დასუსტებული ხარ!
(საერთო ხელით აშკვეს, როგორც ბავშვს).
ეს მასწავლებლის ხაზით... აი, ასე! ეს დედის ხაზით! ეს
მამის ხაზით! ეს ამ ილიოტის ხაზით, რომ დაუფლებულა და
ვერ მოიფრთხილა დარაბები გააღოს!

გელა. მართლად დამწარი სანთლის ბოლია დაგუბებულ!
(ხნის დარაბებს და ხაზბად ჩაისუნთქავს ჰაერს).
გაზაფხული დამდგარა სამი დღე წვიმა, მხოლოდ ახლა გადა-
ილი კოკა, მოდი ფანჯარასთან, ერთი ჩაისუნთქე მხოლოდ!
კოკა. (ურდულად) არ მინდა გაზაფხული! არაფერი არ მინდა.

ბადრი. რას ამბობ, კოკა!
კოკა. ბებიამეტი ისე წავიდა, ეგონა ნათელი ბივი დამტოვა.
ცოფიანი დავიბადე ამ ქვეყანაზე, ჩემს სიცოცხლეს დღეაჩემს სი-
კვდილად დაჭირა. თვითონ კი ჩემს შვილს განაჩენი გამოვუტანე და
საყვარელ გოგონას სული დავუსახიბრე! შენ კი მეტუნებდი, გაზაფ-
ხულია როდის ხდება ეს, ბადრი, როდის ხდება, ერთ მშვენიერ
დღეს საკუთარ თავში ღორს რომ აღმოაჩენ? როდის ვბრძობი პი-
რუტეებში? მილიონობით ნიღაბს ვიზოპავი და ბოლოს ყველაზე
ყალბს, ყველაზე მახინჯს და უცხოს ამოვიჩრევთ ხოლმე და ისე
გეწებება ეგ ოსტრი, რომ კანინად გინდა აიღო ღორი სახიდან, მაგ-
რამ აღარ შეგწევს ამისი ძაღა და ღონე ადამიანს ზემო სინჯის და
სიყვარულს უსარმანარი მარაგა აქვს დაგუბებული კოჭრდში. სად
მოვახერხებთ მისი ჩატკენა, რომელ სარდაფებში გამოკაწყვედიო!
(ბუბუნი ერთმანეთს გადახედავენ).

გელა. მოდი რა ფანჯარასთან!
კოკა. არ მინდა ეგ თქვენი გაზაფხული, მე მინდა მოკვდე!
ბადრი. მშვენიერი სურვილია, გეყოფა, ნუ აგვაკვირებენ ახ-
ლა! შე პირადად, ყაბული ვარ, ერთხელაც გაიღაბო ასე, ოღონდ
ამდენს მიხვედი! ადეკი, წავიდეთ, საცოდაობა ახლა სახში ყოფ-
ნა!

გელა. შეხედეთ, ხაზლი, სასულე ორკესტრი მომაჩვენებს!
(ფანჯარაში ყვირილს).
მაესტრო, ტუსი!
(უცერად უხილავი ორკესტრი „რიორიტას“ დასცხებს).
გელა. მაგნი მართლა შემსარულეს თხოვნა.
კოკა. (სიხის სწევს) „რიორიტა“ ჰქვია მაგას. (ტელეფონის ზა-
რი. კოკა ნელა დგება და ყურმილს იღებს)
ვისმინდი! ალო? ვინ? ვინ იპოვე?! (უცერად სიცილი უტყდება).
შენი ლიუზა იპოვე?! მოგილოცავ, მოგილოცავ, მშაი! აღარ დღა-
კაგი!

(მის დანარჩენ სიტყვებს ორკესტრის გაძლიერებულ ზანგები ახ-
შობენ. კოკა რადიკს ყვირის ტელეფონში. მაგრამ ჩვენ აღარ გვე-
სმის, რადგანაც ყველაფერს აესებს გაზაფხულის მარში).

პარტიმველი ხალხმა
დღი ზემოთ აღნიშნა ჩვე-
ნამდე მოწოდებული პირვე-
ლი ქართული ლიტერა-
ტურულ-მხატვრული ძეგ-
ლის იაკობ ცურაბელის
„შუშანიის წამების“ ათას
ხუთასი წლისთავი.

ამ ღირსშესანიშნავ თა-
რილს მივდგნა II დეკემ-
ბერს ზაქარია ფალიაშვილის
სახელობის თბილისის ოპე-
რისა და ბალეტის აკადემი-
ის თეატრში გამართული
საიუბილეო საღამო, რომ-
ელსაც დაესწრნენ ამხანა-
გები ე. შუკრადნაძე, პ. გი-
ლაშვილი, თ. კიკნაძე, თ.
მენიფშაშვილი, ჯ. პატარი-
ძე, ჯ. ჩხეიძე, ე. შარტავა,
ჩ. ჩერქეზია.

საიუბილეო საღამო შე-
ხავალი სიტყვით გახსნა სა-
ქართველოს სსრ მეცნიერე-
ბათა აკადემიის პრეზიდენ-
ტმა ე. ხარაძემ.

მოსხენდა „იაკობ ცურ-
აბელი და მისი უცვლადი
ქმნილება“ წაითიხა შოთა
რუსთაველის სახელობის
ქართული ლიტერატურის
ისტორიის ინსტიტუტის დირ-
ექტორმა, რესპუბლიკის
მეცნიერებათა აკადემიის

აკადემიკოსმა ა. ხარაძემ.
საიუბილეო საღამოზე
სიტყვებით გამოვიხდენ: სა-
ქართველოს მწერალთა კა-
ბურის გამგეობის თავმჯ-
დომარე, სოციალისტური
შრომის გმირი გ. აბაშიძე,
რესპუბლიკის მეცნიერება-
თა აკადემიის აკადემიკოსი
ა. შანიძე, სომხეთის სსრ
მეცნიერებათა აკადემიის
ფილოსოფიისა და ფილო-
ლოგიის განყოფილების აკა-
დემიკოს-მდივანი გ. ბრ-
ტანი. აზერბაიჯანის სსრ
მეცნიერებათა აკადემიის
ნიშამის სახელობის ლიტე-
რატურის ინსტიტუტის
ფეროსი მეცნიერი თანა-
შრომელი დ. ალიევა, უკ-
რაინის სსრ მეცნიერებათა
აკადემიის ტარს შუკრე-
კოს სახელობის ლიტერატურ-
ის ინსტიტუტის დირექ-
ტორი შოთაგოგიე ე. ფუ-
ლინსკი.

დასარულ გამართა სა-
ქართველოს ხელოვნების
ოსტატთა კონცერტი.

1979-1988 წლებში „შუ-
შანიის წამების“ 1500 წლი-
სთავის იუბილეს იუნესკო
საერთაშორისო მასშტაბით
აღნიშნავს.

● სპარტიმველს ხე-
ლოვნების სახელმწიფო
მუზეუმში დამთავლიერე-
ბლები გაეცნენ რეს-
პუბლიკის ხელოვნების და
მხატვრულ მოღვაწის ვა-
ხილ შუხაივის ნაწარმოებ-
თა გამოფენას. ექსპოზიცი-
აში იყო ორმოცი ნამუშე-
ვარი, რომლებიც მუზეუმის
სარეჟისად გადასცა მხატვ-
რის მეუღლემ ვერა შუხაი-
ვამ.

ვახილ შუხაივი მრავალი
წლის მანძილზე ცხოვრო-
ბდა თბილისში და მრავალ-
მხრე შემოქმედებითა და
აგრეთვე პედაგოგიურ მუ-
შაობას ეწეოდა. ჩვენი სა-
ოჯაოდებრიობა კარგად
იცნობს მის ფერწერულ და
გრაფიკულ ნაწარმოებებს
სხვადასხვა დროს მიწყო-
ნილი გამოფენებიდან.

